

ထားဝယ်

ကိုယ်လေး
(အားပေး)

၈ နှစ် ၁၁ နှစ်

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှုများအတွက် - ၂၀၁၄ (မတ် - မေ) (၄၆) ရက် (အားပေး) မင်္ဂလာဒုံ ၁၁၇၇ ဗွဲ့ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှုများ - ၀၀၂၄၀၀၀၀

ပညာ
ပညာ
ပညာ

ပညာ

wn Creator

မင်းသား
မင်းသား
မင်းသား

နေတိုး
မွေးမွေး

ဟိုတိုး

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှုများအတွက် - ၂၀၁၄ (မတ် - မေ) (၄၆) ရက် (အားပေး) မင်္ဂလာဒုံ ၁၁၇၇ ဗွဲ့ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှုများ - ၀၀၂၄၀၀၀၀

မင်းသား

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊
ကျောင်းကုန်းမြို့၌ အဖ ဦးညွန့်ရှိန်၊ အမိ ဒေါ်ဌေးဌေးတို့မှ မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း
သုံးဦးအနက် သမီးကြီးဖြစ်သည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းကုန်းမြို့
အခြေခံပညာ အထက်တန်းကျောင်းမှ
အခြေခံပညာ အထက်တန်း
အောင်မြင်ပြီးနောက်
ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တာကုန်းကျေးရွာ
မူလတန်းကျောင်းတွင်
မူလတန်းပြဆရာမအဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဝတ္ထုတိုနှင့်
လုံးချင်းဝတ္ထုများကို

စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ဆုနေ့ဦးကလောင်အမည်ဖြင့်
လုံးချင်းဝတ္ထုများ စတင်ထွက်ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၁ အုပ်သာ ထွက်ရှိနိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၅
ခုနှစ်တွင် ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင်ပင် ပုသိမ်အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှ
မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိလာကာ
ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ အမျိုးသမီးသတင်းထောက်၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသားသူ၊ အယ်ဒီတာ
စသဖြင့် အလုပ်များဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်ရပ်တည်ရင်း ပုညခင် ကလောင် အမည်ဖြင့်
ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ဆက်လက်ရေးသားသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပုညခင်

ကလောင်အမည်ဖြင့် ပထမဦးဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် “ပုညခင် စာအုပ်တိုက်” ကို စတင်ထူထောင်ကာ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းကိုပါ ပူးတွဲ လုပ်ကိုင်သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အထိ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာန၌ ဘွဲ့လွန်အသုံးချ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတိုများနှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုတချို့ ရေးသားခဲ့သည်။ ယခုအချိန်အထိ လုံးချင်းဝတ္ထု ၁၂၂၊ ဝတ္ထုတို ၇၀ ကျော်၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးနှင့် အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးတချို့ ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု ၁၀၀ ကျော်ကို ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ကူးခြင်းခံရသည်။

အချစ် (သို့မဟုတ်) ဝင်္ကပါ ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ရိုက်ကူးသည့် “အာဒံရယ်၊ ဧဝရယ်၊ ဒဿရယ်” ရုပ်ရှင်၊ အမုန်း၏ဆွဲငင်အား ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ရိုက်ကူးသည့် “စေတန်ရဲ့ကချေသည်” ရုပ်ရှင်၊ “ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင်” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှာ အကောင်းဆုံးဇာတ်ကားဆု၊ ဒါရိုက်တာဆု၊ သရုပ်ဆောင်ဆုများ ရရှိခဲ့သည်။

အနမ်းဝိုင်နှင့် ရက်ရက်စက်စက်မိုး ဝတ္ထုများကို ကိုယ်တိုင်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးသားခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ပုညခင် ကလောင်သက် ၁၅ နှစ်ပြည့်အမှတ်တရအဖြစ် “အထက်တန်းစား ရေ” လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန် နောက်ခံဝတ္ထုဖြစ်သော “အနောက်တောင်အရပ်မှ လာခဲ့သူ” လုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် နှင်းဆီရနံ့ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စာရေးဆရာမ ပုညခင်၏ “ကျွန်မကနှင်းဆီပါမောင်” ဝတ္ထုကို မျက်နှာဖုံးပန်းချီအသစ်ဖြင့် ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလကုန်တွင် ပုညခင်စာအုပ်တိုက်မှ တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမည်ဖြစ်ရာ စာအုပ်ဝယ်ယူသိမ်းဆည်း လိုသူများအနေဖြင့် City Mart ဆိုင်များ၊ အာရုဏ်သစ်စာပေ၊ စာပေလောကစာအုပ်ဆိုင်များ၊ အင်းဝစာအုပ်ဆိုင် များ၊ ရာပြည့်စာအုပ်ဆိုင်များ၊ စာပေနန်းတော်၊ စိတ်ကူးချိုချို၊ စောဦးစာပေ၊ နေဆေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊ ပန်းရွက်ဝေဝေ အစရှိသည့် ၃၁ လမ်း၊ ၃၂ လမ်းမှ စာအုပ်ဆိုင်များ၊ Tab Book Center များ၊ မန္တလေး နဂါးစာပေ၊ ထွန်းဦးစာပေ၊ စိတ်ကူးချိုချို၊ ခေတ်မှီစာပေ၊ မုံရွာ ချင်းတွင်းအိမ်စာပေ၊ ပုသိမ် ပြုံးချိုစာပေ၊ မော်လမြိုင် ကျော်ကျော်စာပေနှင့် အမြို့မြို့အနယ်နယ်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်တိုင်းတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်မှ မှာယူရရှိနိုင်သည့်စာအုပ်များ

- ၁။ အထက်တန်းစား ရေ
- ၂။ အနောက်တောင်အရပ်မှ လာခဲ့သူ
- ၃။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- ၄။ နှင်းဆီရနံ့ ဝတ္ထုတိုများ
- ၅။ ချစ်လှစွာသော အမုန်း
- ၆။ ချစ် စိတ် တံခါး (စိတ်ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု) ၇။ ကျွန်မကနှင်းဆီပါ မောင်

၂၀၁၆ မေလဆန်းတွင် ပုညခင်စာအုပ်တိုက်မှ
ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမည့်စာအုပ်

“မင်္ဂလာပါဆရာမ”

စာရေးသူ ငယ်စဉ် တောကျောင်းဆရာမဘဝက ရေးသားခဲ့သည့်
ငယ်လက်ရာ လုံးချင်းဝတ္ထု သစ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်
လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်ကာလဆီက ပညာရေးအခြေအနေ နှင့်
ယခုခေတ်ကာလ ပညာရေးအခြေအနေတို့ကို နှိုင်းယှဉ်နိုင်မည်ဖြစ်သလို . . .
ထိုကာလတုန်းဆီက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မြို့ပြတွင် ရုန်းကန်ရသော
အခက်အခဲများ၊ နာကျင်မှုဝေဒနာများနှင့် ယခုခေတ် ကာလ မိန်းကလေးများ၏
ရပ်တည်ရုန်းကန်ရှင်သန်နေကြရသော ဘဝတို့ကို နှိုင်းယှဉ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၆ ဇွန်လတွင် ပုညခင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမည့်စာအုပ်
“အရှေ့တံခါးအဝင်” (လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဤစာအုပ်ကို စာရေးဆရာမ ပုညခင်၏ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
ဝန်ဇင်း Ebook Store မှ ဖြန့်ဝေပါသည်။ ဝန်ဇင်း Ebook Store သည် စာရေးဆရာမ
ပုညခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ရ တစ်ခုတည်းသော Online Ebook Store ဖြစ်ပါသည်။

အမှာစာ

'နှင်းဆီ' သည် ကျွန်မ စွဲလမ်းရသော ပန်းတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။
အနီရောင်သည်လည်း ကျွန်မကြိုက်နှစ်သက်သော အရောင်ပင် ဖြစ်သည်။
'အနီရောင်' ကို ဖွင့်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိနိုင်သော်လည်း ကျွန်မကတော့
'ရဲရင့်ခြင်း' ဟူသော ကိုယ်ပိုင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးတည်းဖြင့်သာ ဖွင့်ဆိုပါသည်။
နှင်းဆီကတော့ နူးညံ့မွှေးပျံ့သလောက် ဆူးများဖြင့် ဝန်းရံထားသော ပန်းမျိုးဖြစ်
သည်။

ကျွန်မသည် အနီရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို မြင်ရတိုင်း
အပျိုဦးအရွယ်ကလေးမှသည် ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီး အရွယ်အထိ
တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်ရပ်တည်ကြိုးစားခဲ့ရသော ကျွန်မဘဝကို
ပြန်ပြောင်းသတိရမိတတ်၏ ။

ကျွန်မသည် နူးညံ့သော မိန်းကလေးအသွင်ဖြင့်လည်း နေထိုင်ရင်း
ဆူးများဖြင့် ကိုယ့်ကို ကိုယ် ဝန်းရံကာ ဆီးလျက် လောက၏ ရှုပ်ထွေးသော
မာယာပရိယာယ်များ၊ အချိုးအကွေ့များ လိမ်ညာလှည့်စားခြင်းများကိုလည်း
တစ်ခါတစ်ရံ ရဲရင့်စွာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်ပန်းလွန်းစွာ ကျော်
လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပင် ခက်ခဲသည့် ခရောင်းလမ်းများ
မာယာဝင်္ကပါများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော်လည်း ရနံ့မပြယ်မနွမ်းနယ်ပဲ ယနေ့တိုင်
မွှေးပျံ့ဆဲဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လိပ်ပြာသန့်နိုင်ခြင်းကလည်း
ရှေ့ဆက်ရမည့် ဘဝခရီးအတွက် ခိုင်မာသော ခိုင်မာသော အင်အားကို
ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါသည်။

အပျိုဦး အရွယ် ၁၆ နှစ်သမီးတုန်းကတည်းကပင် လောက၏ နိမ့်မြင့်
ပြောင်းလဲတတ်သော သဘာဝကို ထိုအရွယ်ကလေးဖြင့် မမျှအောင်
ကျွန်မနားလည်ခဲ့ရ၏။ လောကဓံ၏ အပြောင်းအလဲ ကို စတင်ခံစားခဲ့ရသော ကျွန်မ
၁၆ နှစ်အရွယ်၊ တောကျောင်းဆရာမလေးအဖြစ် ရပ်တည်ရုန်းကန် ခဲ့ရသော ကျွန်မ
၁၈ နှစ်အရွယ်။ စာရေး ဆရာမဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း စိတ်ဓာတ်တွေ ပြိုယိုလဲကျခဲ့
ရသော ကျွန်မအသက် ၂၀ ဝန်းကျင် ကာလများ လူနည်းနည်း၊ အိမ်နည်းနည်း၊
ကိစ္စနည်းနည်း ဇာတိမြို့ကလေးကနေ လူထူထပ်များပြား၍ ကိစ္စများမြောင်
ပွေလီရှုပ်ထွေးမှုများ၊ ဘဝတိုးတက်မှု လမ်းကြောင်းများရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့
တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့ရသော ကျွန်မအသက် ၂၅ နှစ် အရွယ်၊
ရိုးသားခြင်းများ၊ မသိနားမလည်ခြင်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်းရပ်တည်
ရုန်းကန်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များစွာ အားလုံးဟာ
ပြန်တွေးတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ရသမျိုးစုံကို ခံစားရမြဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုသို့ ခက်ခဲခဲ့သော ခရောင်းလမ်းခရီးသည်ပင် ကျွန်မ၏
စာရေးသားခြင်းအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

လူမျိုးစုံ စိတ်မျိုးစုံ၊ အလုပ်မျိုးစုံ .. . ထိုအရာအားလုံးကို သိလေ မြင်လေ
ကြုံတွေ့လေ.. . ဝတ္ထုများကို အဆက်မပြတ်ရေးဖွဲ့နိုင်လေဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
မဖြောင့်ဖြူးခဲ့သော ကံကြမ္မာကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ရလေသည်။

ယခုကာလကတော့ မုန်တိုင်းပြီးသောအခါ လေပြည်လာသော
ကာလပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မ ဝန်းကျင်မှ မုန်တိုင်းလည်းစဲခဲ့ပြီ။
လေပြေလေညှင်းကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မသည် မိဘနှစ်ပါး၏ ယိုင်လဲခဲ့သော အင်ပါယာကို
ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းဖြင့် ပြန်လည်ထူ မတ် ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မရေးဖွဲ့သော စာပေများကို
နှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်ရှုအားပေးနေကြသော ပရိတ် သတ်များစွာလည်း ရှိနေခဲ့ပြီ။
လူဟူသည် အမှားမကင်းဟု ဆိုရိုးရှိသော်လည်း သူတစ်ပါးကို ထိ

ခိုက်နစ်မွန်းစေခဲ့သည့် အမှားမျိုးကို မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း
တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာလုံနိုင်ပြီ...။

ကျွန်မသည် အုပ် ၁၀၀ ပြည့် ဝတ္ထုကို ရေးသောအခါ အမှတ်တရအဖြစ်
ကျွန်မနှစ်သက် သော နှင်းဆီနီ နိမိတ်ပုံကို သုံး၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားရေးသားခဲ့ပါသော် လည်း ပရိတ်သတ်များ စိတ်ကျေနပ်မှုမရခဲ့လျှင်
ကျွန်မကို အားမနာတမ်း အပြစ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်မအထင် ကျွန်မ၌ ပရိတ်သတ်နှစ်မျိုးရှိမည် ထင်၏ ။ တချို့က
ကျွန်မဝတ္ထုသက်သက် ကိုသာ ဖတ်ကြပြီး တချို့ကတော့
ကျွန်မဝတ္ထုကိုပြန်လည်ရိုက်ကူးသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုများကိုပါ ကြည့်ရှုအားပေးကြ၏
။ တချို့ကတော့ ရုပ်ရှင်သာ ကြည့်ပြီး စာအုပ်မဖတ်၊ စာအုပ်သာဖတ်ပြီး
ရုပ်ရှင်မကြည့်ကြချေ။ ရုပ်ရှင်ဖြစ်စေ . စာအုပ်ဖြစ်စေ . အနုပညာ ပစ္စည်းဟုတော့
ခေါင်းစဉ်တပ်နိုင်ပါ သည်။

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ၏ အနုပညာပစ္စည်းများကို
လက်ခံအားပေးကြသော ပရိတ်သတ်များ ကိုတော့ ကျွန်မရင်နှင့်အမျှ
မြတ်နိုးလှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရလေသည်။ ပရိတ်သတ်သာ မရှိခဲ့ လျှင်
အနုပညာသမားများ၏ သမားရိုးကျ သုံးစွဲနေကျ စကားဟု
ထင်ကောင်းထင်နိုင်ပါသော် လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုသမားရိုးကျ စကားကို
ရိုးသားစွာပြောရင်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စေတနာ မေတ္တာဖြင့် ကျွန်မ၏
ပရိတ်သတ်အတွက် ထာဝရ ရှင်သန်ခွင့် ရချင်

ချစ်မေတ္တာဖြင့်...

(ပုညခင်)

အပိုင်း(၁)

(၁)

“ထားထား အပြင်ကိုကြည့်ချင်တယ်၊ ကားမှန်ချပေးပါ”

ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်စပြုပြီဖြစ်သော ကားပေါ်မှ 'ထားသခင်'

အသံကလေး ထွက်ပေါ်လာ သည်နှင့် ကားပေါ်မှာ ပါလာသူ အားလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

ဟိုက်အေ့ကားပေါ်မှာ စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက်ပါလာသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှာက ဒရိုင်ဘာဦးတင့်နှင့် အိမ်ထောင်ထိန်း ဒေါ်ညိုမြ။ ဒေါ်ညိုမြက ထားသခင်တို့ အိမ်ရဲ့ စားဖိုမှူး ဖြစ်ရုံမျှမက ထားသခင်ရဲ့ အထိန်းတော်ဟုလည်း ပြော၍ ရပါသည်။ ထားသခင်ဟာ ဘွားဘွားရဲ့ ကွပ်ကဲကြီးကြပ်မှုအောက်မှာ နေရပြီး ထားသခင်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကိုတော့ ဒေါ်ညိုမြကသာ လုပ် ပေးပါသည်။ ထားသခင်ဟာ ဒေါ်ညိုမြ လက်ပေါ်၌ ကြီးရသူဟုလည်း ဆိုလိုရပါသည်။

ဒေါ်ညိုမြ လက်ရာကလွဲ၍ ဘယ်သူ့လက်ရာကိုမှ ခံတွင်းမတွေ့သော ထားသခင်ကြောင့် ဒေါ်ညိုမြက ထားသခင်သွားလိုရာသို့ မခွဲမခွာလိုက်ပါ၍ ထားသခင်အလိုကျ ချက်ပြုတ်ပေးရပါ သည်။ အထူးသဖြင့် ခုလို နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ချိန် ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်သည့်အခါမျိုးမှာ ဒေါ်ညိုမြ မပါလို့ကို မဖြစ်ပါ။

နွေရာသီမှာ သွားနေဖို့ ဝယ်ထားသည့် ပြင်ဦးလွင်က အိမ်ကြီးမှာ ခြံစောင့်ရော၊ ထမင်း ချက် ဒေါ်နန်းပါ ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ထားသခင်က ဒေါ်နန်းချက်သည့် ရှမ်းစာတွေကို ခံတွင်းတွေ သူမဟုတ် . ။ တရုတ်စာ၊ ယိုးဒယားစာနှင့် ဗမာထမင်းဟင်းကိုသာ ထားသခင်က နှစ်သက်တော်မူ သည်။

ဗမာဟင်း တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ခပ်ရိုးရိုးချက်တတ်ခဲ့သော ဒေါ်ညိုမြက
ထားသခင်အလိုကျ ချက်ပြုတ်ကျွေးနိုင်ဖို့အတွက် စားဖိုမှူးသင်တန်း
တက်ထားရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မြေးကို ရွှေမင်းသမီးလေးလို အမြင့်တစ်နေရာမှာ 'ဥ' ထားချင်သော
ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ဒီ မြေးမလေးအတွက်ဆို ဘာမဆို ဖြည့်ပေးဖို့
အဆင်သင့်ရှိသူပေမို့ ဒေါ်ညိုမြ သင်တန်း တကာတက်ဖို့ သင်တန်းကြေး
တွေကိုလည်း မငြိုမငြင် ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

နယ်ကနေ ရောက်လာကာစတုန်းကတော့ နော်ညိုမြ ဆိုတာ
ရိုးရိုးတုံးတုံး တောသူမကြီး ပင်။ သမာရိုးကျ ဗမာဟင်းကိုသာ ချက်တတ်သူပင်။
ခုတော့... ဒေါ်ညိုမြဟာ ဟိုတယ် စားဖိုမှူး ပုံစံပေါက်နေပြီ . .။ ပင်ကို အသားဖြူသူ
ကရင်မကြီးမို့ နေရိပ်ထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေချိန်ကြာ လာတာနဲ့အမျှ လူရည်က
သန့်ထွက်လာသည်။ စားဖိုမှူးကြီးနော်ညိုမြဟာ အလုပ်ချိန်ဆို ဖွေးဆွတ်နေသည့်
ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ၊ ယူနီဖောင်း ရှပ်ပုံစံ အင်္ကျီဖြူနှင့် အေပရွန် အဖြူဆွတ်
ဆွတ်ကိုဝတ်ကာ ဆံပင်ပခုံးသာသာကို နဖူးပြောင်သိမ်း၍ နောက်မှာ စုစည်းလျက်
ဆံပင်တစ်စ မ ထွက်အောင် ပိုက်ဖြင့် အုပ်၍ ထုံးထားရသည်။

ထားသခင် တစ်ဦးတည်းအတွက် စပါယ်ရှယ်တာဝန်ကို ဒေါ်ညိုမြက
ယူထားရသည်။ မုန့်ဖုတ်သင်တန်းတွေလည်း တက်ထားရကာ ထားသခင်
စားချင်သည့် မုန့်ဆို ချက်ချင်းလုပ်၍ ကျွေးရသည်။ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ
မုန့်လုံးရေပေါ် စားချင်သည်ဟု ပူဆာလျှင်လည်း မျက်လှည့် ပြ လိုက်သည့်သဖွယ်
နာရီဝက်အတွင်း အဆင်သင့် . . .။ စားဖိုခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မုန့်လုပ်ကိရိယာ
အစုံအလင် ..။ ဒေါ်ညိုမြက မုန့်လက်ဆောင်းဖတ် ညှစ်တတ်အောင်ပင်
သင်ထားသူမို့ ပူအိုက် သည့် ရာသီမျိုးရဲ့ ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ 'မုန့်လက်ဆောင်း'
သောက်ချင်သည်ဟု ပူဆာလျှင်တောင် ရအောင် ဖန်တီးပေးတတ်သူပင်။

ခုမှ ၁၀ နှစ် သမီးအရွယ်ကလေးသာ ရှိသေးတဲ့ ထားသခင်ဆိုတာ

ဤအိမ်ကြီးရဲ့ အထွဋ် အခေါင် အဖူးအညွန့် ရွှေမင်းသမီးကလေးပါပဲ ..။

ထားသခင် သွားလိုရာကို စားဖိုမှူး ဒေါ်ညိုမြသာမက ထားသခင် အကြိုက်လိုက်ကာ အတူတကွ ဆော့ပေးဖို့ ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ဘော်ဒီဂတ်သဖွယ် ကလေးမလေး နှစ်ယောက်လည်း အမြဲအတူပါရသည်။ အေးလှနှင့် မိနောင်းက ၁၁ နှစ်အရွယ် လောက်ရှိပြီ။ သို့သော်... သူတို့က ထားသခင်ကို မမထားဟုသာ ခေါ်ကြရပါသည်။

ဟိုက်အေးကားရဲ့ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ငိုက်မြည်း၍ ပါလာကြသော အေးလှနှင့် မိနောင်းက ထားသခင်ရဲ့ အသံကလေးကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးလာကာ ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း ထား သခင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ညိုမြကလည်း ထားသခင်ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ထားခင်ကြီးကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတုန်းပင် . . .။

“ကားမှန် ချပေးဖို့ ထားထား ပြောနေတယ်လေ . . ”

ထားသခင်ရဲ့အသံက အမိန့်သံ . . .။ ဘွားဘွားကြီးကလွဲလို့ ဒီအိမ်က လူတွေအားလုံးကို ဒီလိုပဲ ပြောဖို့ အဘွား ဒေါ်ထားခင်ကြီးက သွန်သင်ထားခဲ့တာပင် . . .။

“သူတို့နဲ့ မြေးက အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူး မြေးရဲ့ ၊ မြေးက ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မ လေး၊ သူတို့တွေက မြေးနားမှာ ခစားဝပ်တွားပြီး မြေး ခိုင်းသမျှလုပ်ရမယ့် သူတွေ၊ ရှင်းရှင်းပြော ရရင် မြေးက သခင်၊ သူတို့က ကျွန်ပေါ့ကွယ်၊ သူတို့ကို မြေး ခိုင်းချင်တာ သာခိုင်း၊ အားမနာနဲ့။ မြေးက သခင်မလေးမို့လို့ ဘွားဘွားက မြေးနာမည်ကိုတောင် ထားသခင်လို့ ပေးထားရတာ ။ သူတို့က မြေးလောက် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို နည်းနည်းမှ မျက်နှာသာ မပေးမိစေနဲ့... ကြားလား...”

ဘွားဘွား ဒေါ်ထားခင်ကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားက ထားသခင်ရဲ့ နားထဲမှာ

စွဲနေခဲ့သည်။

ခုတော့ ထားသခင်ဟာ အရွယ်ကလေးနှင့် မလိုက်အောင်
မောက်မာဝံ့ကြွားတတ်သူ လေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ . . ။ ထိုင်ပုံကိုက ခြေကလေးချိပ်ကာ
ခါးလေးမတ်၍ မျက်နှာလေးက မော်နေ သည်။ ကြည့်ပုံကိုက အပေါ်စီးကနေ
မျက်ကြောစင်း၍ ကြည့်သလိုမျိုး။

ထားသခင်က အနီရောင် လေဒီရှူးစ်လေး ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်
သေးသေးသွယ် သွယ်လေး နှစ်ဖက်ကို ထပ်ချိပ်ထားကာ ခူးပေါ်မှာ
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုထပ်တင်လျှက် လည်ပင်း လေးကို စန့်ကာ အပြင်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်နေရင်းက ဒေါ်ညိုမြဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့် ကြည့်ရင်း . . .

“ထားထား စကားကို ဘယ်သူမှ အရေးမလုပ်ကြဘူးလား”

ဟု အသံကို မြင့်၍ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်ပါသည်။
ဒေါ်ထားခင်ကြီးကလည်း နီးမလာ သေးတာမို့ ဒေါ်ညိုမြက ချောမော့ပြော ရသည်။

“တောင်တက်လမ်းမှာ တံခါးဖွင့်ရင် အန္တရာယ်များတယ် ထားထားရဲ့ .
. ။ မှန်ချည်းပဲ ဖွင့် ရုံဆိုရင်တော့ ဖွင့်ပေးမယ်လေ . . . ”

“ဟင့်အင်း . . .ထားထားက မှန်ချည်းပဲ ဖွင့်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။
ထားထားဘက်က ဘေးတံခါးချပ်ကြီးကို ဘေးဆွဲဖွင့်ပြီး ကြည့်ချင်တာ”

ထားသခင်က တင်းတင်းမာမာလေး ပြောပြီး ဘွားဘွားပေါင်ပေါ်ကို
လက်ကလေးတစ်ဖက် လှမ်းတင်လှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း. . .

“ဘွားဘွားကြီး. . . ဘွားဘွားကြီး”

ဟု ခေါ်၍ နှိုးလိုက်သည်။

“အင်း . . အင်း . . ရောက်ပြီလား”

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက တအင်အင် အသံပြု၍ နီးထ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဘွားဘွား . . လာထား ခိုင်းတာကို သူတို့မလုပ်ကြဘူး . . .”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဟဲ့ . . . နင်တို့ ထားသခင်ခိုင်းတာ မလုပ်ဘဲနေဝံ့ကြသလား၊ အေးလှ . မိနောင်း . . . လာခဲ့စမ်း၊ ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ် . . .”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော ဒေါ်ထားခင်ကြီးသည် ဘာမှမမေးမစမ်းဘဲ ပျာယာခတ်သွားကာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ မိနောင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းနှစ်လုံးကို ဂေါက်ခနဲ ဂေါက်ခနဲ ခေါက် ပစ်လိုက်ပါသည်။

ကလေးမလေးတွေခမျာမှာ ဘုမသိဘမသိ အခေါက်ခံလိုက် ရသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြော ရဲကြဘဲ ကိုယ့်ခေါင်းလေး ကိုယ်ပွတ်၍ မျက်ရည်လေးတွေ လည်လာသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက တစ်ဖန် ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လာကာ ဒေါ်ညိုမြကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း.

“ဟဲ့ . . မညို . . ညည်းကရော ထားသခင်ခိုင်းတာ မလုပ်ဘူးလား၊ ဟိုကလေးတွေ နားမ ထောင်တာကို ညည်းက ဘာမှမပြောဘဲ နေသလား”

“ထားသခင်က ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပူဆာလို့ပါ မေမေကြီး”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထားသခင်လေးရဲ့၊ ကားတံခါးကို ဘေးဆွဲဖွင့် ထားလိုက်ရင် ကားဗိုက်ကြီး ဟောင်းလောင်းပွင့်ပြီး ကားဗိုက်ထဲက ဘွားဘွားကြီးရော ထားထား ရော ပြုတ်ကျသွားမှာပေါ့. . .”

“ပြုတ်မကျအောင် ကားလက်ကိုင်ကွင်းကို သေချာကိုင်ထားမှာပေါ့”

“အန္တရာယ်ကြီးလို့ပါ မြေးလေးရယ်၊ တခြားဟာ ပြောင်း ပူဆာပါလားကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကားမှန်တော့ ဖွင့်ပေး. . .”

“အေး . . . အေး . . . ဖွင့်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲဟေ့ . . . မောင်တင့်ရေ ရှေ့က

ကားမှန်တွေ ချပေးပါ ဟေ့ . . .”

ဒေါ်ထားခင်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဒရိုင်ဘာဦးတင့်က ရှေ့ခန်းရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်က ကားမှန်တွေကို ချလိုက်ပါသည်။ ဟိုက်အေ့ ထားမို့ နောက်ခန်းရဲ့ ဘေးဘက် မှန်တွေက အသေ ဖြစ်ရာ ထားသခင်ရဲ့ ဘေးက မှန်တွေကိုတော့ ချလို့မရ။

“ထားထား ဘေးက မှန်တွေကိုလည်း ချပေးဦးလေ . . .”

“နောက်ခန်းမှန်တွေက ချလို့မှမရတာ မြေးရယ်။ မြေးလည်း သိသားနဲ့ . .

. ”

“အဲဒါကြောင့် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ပြောတာပေါ့ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ . . .”

“တံခါးက မောင်းနေရင်း ဖွင့်လို့မရလို့ပါ မြေးရယ်၊ ဟိုး ရှေ့နားကျမှ ကားခဏရပ်ပြီး ဖွင့်ထားပေးမယ်နော်”

“ရပ်ပြီး ဖွင့်ထားတာကို ထားထား မကြိုက်ဘူး၊ ကားမောင်းရင်းနဲ့ ဖွင့်ထားမှ လေတိုးမှာ ပေါ့”

“ကားထဲမှာ အဲကွန်း ဖွင့်ထားတယ်လေ”

“ပြင်ဦးလွင်နားနီးရင် ပူမှမပူတော့တာ၊ အဲကွန်းပိတ်ပြီး တံခါးဖွင့် မောင်းချင်တာ၊ ဒီကား ကြီးနဲ့ဆို ဘယ်သွားသွား တံခါးအသေပိတ်ပြီး မောင်းနေရတာ ထားထား၊ မစီးချင်တော့ဘူး၊ ပျင်း လာပြီ . . .”

“ထားထားက အပြင်ကအသံတွေကို ကြားချင်တာ၊ လေတိုးတာလည်း ခံချင်တာ၊ မိုးရွာပြီ ဆို မိုးရေစက်တွေ ထားထားမျက်နှာကို စင်လာတာ ထားထားသိပ်ကြိုက်တာ”

“ကားမှန်တွေ ဖွင့်မောင်းတော့ အပြင်က ဖုန်တွေ၊ အမှုန်တွေ ကားထဲဝင်လာမှပေါ့ မြေးရယ် . . .”

“သူများတကာတွေလည်း ဖွင့်မောင်းနေတာပဲ”

“သူများတကာနဲ့ မြေးနဲ့ တူမှ မတူတာ”

“ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

“သူများတကာက သာမန်လူ၊ မြေးလေးက ရွှေဘုံနန်းက
ရွှေမင်းသမီးလေး”

“ရွှေမင်းသမီးလေးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“မြေးက အရမ်းချမ်းသာပြည့်စုံတယ်လေ၊ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက
ပိုးမွေးသလို တယုတယလေး မွေးပြီး လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ၊
မြေးလေးက အထက်တန်းစား မိန်းကလေး...”

“ဒါဆို မိနှောင်းတို့၊ အေးလှတို့ကရော...”

“သူတို့က အောက်တန်းစား၊ မြေးရဲ့ အောက်မှာ
အလယ်အလတ်တန်းစားတို့ အောက် တန်းတို့ ရှိသေးတာပေါ့၊ သူတို့က
ဘာမှမထူးခြားတဲ့ သာမန်လူတွေပေါ့၊ သူတို့လိုလူတွေနဲ့ မြေး နဲ့မတူ
မတန်ဘူးဆိုတော့ ရောရောထွေးထွေးနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ထားခင်ကြီး၏ စကားကို ထားသခင်က စူးစူးစိုက်စိုက်လေး
နားထောင်နေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ဦးတင့်နှင့် ဒေါ်ညိုမြကတော့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာလေး နှာခေါင်းရှုံ့မိကြပါသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးရဲ့ စကားကို အေးလှတို့ကသာ နာရကောင်းမှန်း
မသိကြပေမယ့် ဒေါ်ညိုမြ တို့ကတော့ အကြိမ်ကြိမ် ကြားရလွန်းလို့ နားဝမှာ
ခါးလှပါပြီ။

မက်လောက်စရာ လခငွေကြေးနှင့် ထားသခင် အပေါ်သံယောဇဉ်

နည်းနည်းပါးပါး ကြောင့် သာ ဒေါ်ထားခင်ကြီးကို ချစ်ခင်လေးစားလို့ကို မရခဲ့ပါ . .
.။

ပြီးတော့ . . ။ဒေါ်ထားခင်ကြီးဆိုတာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသည့်
ဆွေကြီးမျိုးကြီး အဆင့်မြင့်မြင့် သူဌေးမကြီး မဟုတ်တာကိုလည်း ဒေါ်ညိုမြက
အစင်းသိပင်။ နိုင်ငံခြားမှာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာနေသည်ဆိုသော ထားသခင်ရဲ့ ဖခင်က
လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးလို့သာခုလို အနေအထားနှင့် နေကြရတာ ပင်။

တကယ်တော့ ဒေါ်ထားခင်ကြီးရဲ့ နာမည်အရင်းက ဒေါ်ထားရီ . . ။
သူ့သား ထောက်ပံ့စာဖြင့် ကြွယ်ဝလာတော့မှသာ သူ့ကိုယ်သူ ထားခင်ကြီး
လုပ်ပစ်လိုက်တော့တာပင် . . ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆင်းရဲသည့်ဘဝက လာပါရက်ရဲ့
မွေးကတည်းက မြေကြီးပေါ် ခြေမကျနေခဲ့ရသူလို ဟိတ်ကြီး
ဟန်ကြီးလုပ်လွန်းတာက အမြင်ကတ်စရာ . . ။

“ဘွားဘွားကြီး . . ဒီကားကို ထားထားမကြိုက်တော့ဘူး။
ကားမှန်ချလို့ရတဲ့ ကားမျိုး လဲပေးဖို့ ဒက်ဒီကို ပြောပေးပါ”

“အေးပါ . . အေးပါ၊ ပြောပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ မြေးအကြိုက်
ဖြစ်စေရပါမယ်”

“အဲကွန်းကအေးလိုက်တာ၊ လျော့ပေးပါဦး ဦးတင့်၊ ထားထားချမ်းလာပြီ၊
မိနှောင်း ငါချမ်း နေပြီ၊ အနွေးထည် ထုတ်ပေးပါ၊ အေးလှ နင်က ခေါင်းစွပ်ရှာလိုက်
.. .”

“ဟဲ့ . . .ဟဲ့ . . ကြားကြလား ကောင်မလေးတွေ၊ နင်တို့ မမထား
ချမ်းနေပြီ၊ အမြန်လုပ် ကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမှာ ရပါပြီ”

ကောင်မလေးတွေ လှမ်းပေးသည့် မွေးပွ အနွေးထည်အနီနှင့်

ဦးထုပ်နီလေးကို ဒေါ်ထား ခင်ကြီးက လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့် ထားသခင်က ခါးလေးကို ကော့စန့်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့် တန်းပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ထားသခင်ကို အင်္ကျီဝတ်ပေးနေရင်းကပင် ...

“မြေး... ဗျူးပွိုင့်ကျရင် ကားရပ်ပေးရမလား၊ ရှုခင်းကြည့်ဦးမယ်၊ မဟုတ်လား”

“ကြည့်မယ်လေ ... ”

“ကဲ... မောင်တင့်ရေ ... ရှေ့ဗျူးပွိုင့်ကျရင် ခဏရပ်မယ် ဟေ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေကြီး...”

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက မြေးမကိုယ်ပေါ်က အနွေးအင်္ကျီလေးကို သပ်ရပ်သွားအောင် သေချာ ဆွဲဆန့်ပေးပြီးသည်နှင့် မြေးပုံစံလေးကို သဘောတကျ ပြုံးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

ထားသခင်ဆိုတဲ့ ဒီမြေးမလေးဟာ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့စမတ်ကျကျ၊ စတိုင်လ်ရှိရှိလေး နေတတ်ပါပေရဲ့...။ သူ့ ကြည့်လိုက်ရင် အရွယ်ကလေးနဲ့မမျှအောင် သခင်မလေးပုံစံ ပေါက်နေ သည်။ မျက်နှာထားကိုက ကလေးပီပီ မသိနားမလည်သည့် မျက်နှာထားမျိုးမဟုတ်။ အရာရာငါသိ ငါတတ်ပုံစံမျိုး။ စကားပြောသည့် အသံကအစ ကလေးအထာမျိုးမဟုတ်၊ ဩဇာပေး၊ ဆရာလုပ် သည့် အမိန့်သံမျိုးဖြင့် အပေါ်စီးဆန်ဆန်ပြောတတ်ပုံကိုက ဘယ်သူ သဘောကျကျ၊ မကျကျ ဒေါ်ထားခင်ကြီးကတော့ သဘောကျသည်။ ဒါ... ကိုယ့်ပုံသွင်းထားတဲ့ ပုံစံပေပဲ။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးရဲ့ ဘဝမှာ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ အိမ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပါ ...

သူမအသက် ၂၀ မှာ အိမ်ထောင်ကျသည်။ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ

ခေါက်ဆွဲသုပ်ရောင်းတဲ့ ထားရီရဲ့ဖူးစာဖက်က ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာ။ သူမအိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ သားတစ်ယောက်ရသည်။ သားအသက် ငါးနှစ်မှာ သူ့အဖေ ကားအက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာမို့ သူမ အသက် ၂၆ နှစ်မှာ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားပါသည်။

မုဆိုးမငယ်လေး ဆိုပေမယ့် ရုပ်ရည်မလှရုံမက ကလေးမွေးပြီးကတည်းက ဝသွားတာ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ဆက်ဝနေတဲ့ သူမကို ချူချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းမလည်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ အဲဒီတော့ သားတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ရပါသည်။ ပင်ပန်းလွန်းတာမို့ သားအပေါ် ငြိုငြင်မိတဲ့အခါတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ကံကောင်းတာ တစ်ခုကတော့ သူမရဲ့ သားဟာရုပ်ရည်ကလေး သန့်ပြန့်ချောမွေ့ပေတာပင် ဒီရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ဆို သူဌေးသမီးကလေးနဲ့များ ညားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲရယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်မိ ပေမယ့် သားက အရွယ်ရောက်တော့ ရုပ်လှတာက လွဲရင် ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဆတ်ကော့လတ်ကော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ပါသည်။ သူမ ဘယ်လို ဖျက် ဖျက်သားက လက်မခံ . . .။

သားက အလုပ်ကို တော့ ကြိုးစားလုပ်တတ်သည်။ ၈ တန်း ကတည်းက စလို့ ရပ်ကွက်ထိ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်ပိုင်း၊ ညနေပိုင်းနှင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး သူ့ ကျောင်းစရိတ် သူရှာနိုင်ခဲ့သူပင်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆယ်တန်းအောင်ကာ တက္ကသိုလ်ကိုတော့ အဝေးသင် ပဲတက်ရင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ အချိန်လုကာ သင်တန်းလေးတွေလည်း ပြေးပြေးတက်ပါသေး သည်။

သားကျောင်းပြီးသည့်နှစ်မှာပင် ရပ်ကွက်ထဲက သူ့ရည်စားဆတ်ကော့လတ်ကော့မကလေး ကို လက်ထပ်လိုက်သည်။ ထိုဟာမကလေးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ရသည်။ ထိုကလေးဟာ 'ထားသခင်' ။

အဖေက လည်းချော။ အမေကလည်း ခပ်ချောချောမို့ ထားသခင်ရဲ့ ရုပ်ကလည်း မခေ။ ဒီရုပ်ကလေးကို 'ထားထားအေး' ဟု သူ့မိဘများက နာမည်ပေးကြပေမယ့် ဒေါ်ထားခင်ကြီး က 'ထားသခင်' ဟုသာ အမည်ပေးစေခဲ့တာပင်။

သားကပင် . . .

“အမေ နာမည်ကြီးက မတင်စီးလွန်းဘူးလား”

ဟုပြောကာ ကန့်ကွတ်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ထားခင်ကြီး က

“ငါ့မြေးမက တစ်နေ့ကျရင် အရှင်သခင်မလေး နေရာမှာ နေရမှာဆိုတော့ ထားသခင်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့မှ လိုက်မှာပေါ့”

ဟု ဆင်ခြင်ပေးပြီး ဇွတ်မှည့်စေခဲ့တာပင် . . .။

သို့သော် ခုလို တကယ့် သခင်မလေးပုံစံ ပေါက်မလာခင်မှာပဲ ထားသခင်ရဲ့ ဘဝက မိတစ်ကွဲ ဖတစ်ကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထားသခင် ၆ လ သမီးအရွယ်မှာ ထားသခင် အမေရဲ့ အရပ်ဇာတ်ရှုပ်တွေပေါ်ကာ သားနှင့် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်ကြသည်။ သားနဲ့ မညားခင်က ယောက်ျားတကားနဲ့ ပွေ့ရှုပ်ခဲ့တဲ့အပြင် အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်ပိုင်းမှာပင် ရည်းစားဟောင်းနဲ့ တွေ့သည့် ကိစ္စကို သမီးအဖေသိကာ လင်မယားချင်း ကွဲကြပါသည်။

ထားသခင်ကို သူ့အမေက ထားခဲ့တာမို့ ထားသခင်ဟာ ဒေါ်ထားခင်ကြီး၏ လက်ပေါ်မှာ ကြီးရသည်။ သားကတော့ စိတ်တွေလေချင်တိုင်းလေကာ အရက်သမားကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွား ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် . . . ကံကြမ္မာဟာ အလွန်တရာမှ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ထားသခင်တစ် နှစ်ခွဲအရွယ်ကလေးမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စင်ကာပူထွက်သွားသော သားဟာ ဟိုရောက်ပြီး တစ် နှစ် အကြာမှာ အလွန်ချမ်းသာသော အသက်ကြီးကြီး

ဗီယက်နမ်မ တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင် ကျကာကျိကျိတက်
ချမ်းသားကြွေသွားခဲ့ပါသည်။

သားက ဒီကို ပြန်မလာနိုင်ပေမယ့်

ဒေါ်ထားခင်ကြီးတို့မြေးအတွားနှစ်ယောက်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင်
ဖန်တီးပေးခဲ့ပါသည်။ အဆင်မြင့် ကား၊ ခမ်းနားသော အိမ်၊ အလျှံပယ်
များပြားသောအသုံးစရိတ်များ၊ အားလုံးဟာ ဒေါ်ထားခင်ကြီးအတွက်တော့
အိမ်မက်ပမာပင် . . ။

သားဟာကိုယ့်တစ်ယောက်အတွက်သာဆိုဒီလောက်ထိဖြည့်ဆည်းပေးစေ
တော်ရုံ အိမ်သေးသးနှင့် ပုံမှန်အသုံးစရိတ်ကလေးသာ ပို့မှာအမှန်ပင် . . ။
ဒီအမယ်ကြီးအတွက် အထွေထွေ ဘာမှမလိုဟု ယူဆမှာပင် . . ။ 'တရားရိပ်သာမှာ
အေးအေးလူလူသွားနေပါ အမေရယ်' ဟု မပြောတာတောင် ကံကောင်း . . ။

ထားသခင်ကလေး ရှိနေသေးလို့သာ သားက ဒီလောက်အသေးစိတ်
လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတယ် ဆိုတာကိုတော့
ဒေါ်ထားခင်ကြီးကသိပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြေးကိုမှီပြီး
ကိုယ်ကပါချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်ဟု ဆိုရမှာမို့ ဒေါ်ထားခင်ကြီးက
ဒီမြေးမကိုအမြင့်တစ်နေရာမှာ ဖူးဖူးမှုတ်ထားရပါသည်။

တစ်ချိန်က ဆင်းရဲလှတဲ့ ဘဝကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ကာ ခုချိန်မှာတော့
အထက်တန်းစားပီပီ နေချင်သည်။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ မြေးမကို
အထက်တန်းစားစိတ်ပေါက်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေအောင် သွန်သင်ထားရပါသည်။
ပေဖြစ်တုံးခံ၊ တူဖြစ်ရင်နှံဆိုသော စကားလိုကိုယ်နီမ့်ကျတုန်းက ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ ရဖူးပြီမို့
ခုလို ကိုယ်က ဆယ်ပေါင်တူလောက် ဖြစ်လာချိန်မှာ ကိုယ်အောက်လူတွေကို
နာနာလေးနှံပြီး ကိုယ်က အပေါ်စီး အထက်စီးကဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားကို နေပစ်လိုက်ရတာ
တော်တော်ပဲ အရသာ ရှိလှပါပေသည်။

မြေးက စိတ်ကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်ကာ ဟိုဟာ ဒီဟာအကောင်းစားတွေ
ပူဆာတက်လေ၊ ကိုယ်ကလည်း အကောင်းစားတွေသုံးစွဲရလေ၊ မြေးက
အရွယ်မရောက်သေးသူမို့ ငွေရကြေး ရေး မှန်သမျှ ဟာလည်း ကိုယ့်လက်ထဲမှာပင်။

ထားသခင်ရဲ့ အဘွားနေရာမှာသာ နေရပေမယ့် ဒေါ်ထားခင်ကြီးက
အဘွားကြီး အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်သေးပါ။ အသက်ကလေးက ခုမှ ၅၅ ရယ်။
ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကြီးပြီး ဖင်ရှူးလာတာကလွဲရင် ခန္ဓာကိုယ်က
အလတ်ကြီးရှိသေးတာ။ ခုလို ခရီးသွားသည့်အချိန်တွေမှာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်
အင်္ကျီပွပွ အဆင်ကြောင်ကျား အရောင်တောက်တောက်တွေကို ဝတ်ကာ
နေကာမျက်မှန်အဝိုင်းကြီးတပ်၊ ဦးထုပ်လှလှကြီး ဆောင်းလိုက်ပြီများဆို
နိုင်ငံခြားသားသူနဲ့တောင် တူသွားသေး။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးဟာ ထားသခင်ကို ဖက်ရှင်ကျကျ ဆင်မြန်းပေးပြီး
ကိုယ်တိုင်လည်း ဖက် ရှင်ကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင် နေထိုင်သည်။ ပိုက်ဆံရှိပြီး
အားနေတဲ့ တချို့မိန်းမတွေရဲ့ ဖက် ရှင် တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ ဖဲရိုက်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း
လုပ်သည်။ ရှောင်ပင်ထွက်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။

ပြင်ဦးလွင်က အိမ်ကြီးကိုလည်း 'ထားသခင်က နွေရာသီပူလွန်းလို့
ရန်ကုန်မှာ မနေနိုင်ဘူး၊ ရာသီဥတု ပူလွန်းရင် သူ့ပါးနုကလေးတွေ ရဲတွတ်လာရာ'
ဟု တစ်ချက်ကလေး ပြောလိုက်ရုံနှင့် ထားသခင်အဖေက 'ဝယ်စေ' ဟု
ခွင့်ပြုခဲ့တာပင်။ နွေရာသီမှာ သွားနေဖို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ အိမ်တစ်လုံး
ရှိတယ်ဆိုတာဟာလည်း ပိုက်ဆံရှိသူတွေရဲ့ ဖက်ရှင်တစ်ပါးပေပေါ့။ . . .

ထားသခင်ရဲ့ နွေကျောင်းပိတ်ရက် နီးပြီဆို ဒေါ်ထားခင်ကြီးမှာ
ရှောင်ပင်ထွက်ရတာ အမော ခရီးသွားရင် ဝတ်ဖို့
ဖက်ရှင်ကျကျအရောင်တောက်တောက်ပပ မ ဝတ်တွေကို အလျှံပယ်ဝယ်သည်။
ပြင်ဦးလွင်က မိတ်ဆွေတွေအတွက် လက်ဆောင်တွေလည်း ဝယ်ရသည်။
နှစ်စဉ်သွားနေကြမို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ပိုကာ ဒေါင်းဖော်၊ လမ်းလျှောက်ဖော်

ဘော်ဒါတွေလည်း ရနေခဲ့ပြီ။

“မေမေကြီး ဗျူးပွိုင့် ရောက်ပါပြီ . . .”

“အေး . . .အေး . . .ကားရပ်လိုက်တော့ဟေ့ . . .”

ဒရိုက်ဘာ ဦးတင့် အသံကြားမှ ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကားရပ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးတင့်က ကားရပ်ပေးတာနှင့် ဒေါ်ညိုမြက ကားပေါ်ကဆင်းကာ ဒေါ်ထားခင်ကြီးဘက်က ကားတံခါးကို ဘေးသို့ တွန်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

ဘာဘရီတံဆိပ် ဂါဝန်အနီရဲ့ရဲလေးပေါ်မှာ မွေးပွဲအင်္ကျီ ခါးတိုတိုလေး ဝတ်ထားသော ထားသခင်က သခင်မလေးတင်ပါးလို စတိုင်လ်ဖြင့် မျက်နှာကလေး မော့ချီကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက နောက်မှလိုက်ဆင်းလာကာ ထားသခင်လက်ကို လှမ်းတွဲလိုက်သည်။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ဗျူးပွိုင့်နေရာလေးမှာ ရပ်နေဆဲ၊ လူအပြည်တင်ထားသော ဟိုင်းလက် ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတာကို ထားသခင်က လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဘွားဘွား . . .သူတို့တွေက ဘာဖြစ်လို့ ကားသေးသေးလေးထဲမှာလူတွေအများကြီး စုပြုံစီးသွားကြတာလဲဟင်”

“သူတို့က မြေးလို မချမ်းသာလို့၊ဆင်းရဲကြလို့ ကားစုတ်ကလေးထဲမှာ စုပြုံစီးရတာ ပေါ့ မြေးရဲ့ . . .”

“ထားထားဆို အဲ့ဒီလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ မစီးဘူး”

“ဒါပေါ့ မြေးရဲ့၊ မြေးက သူဌေးမလေးပဲဟာ၊ ဒါမျိုးဘယ်စီးရပါ့မလဲ”

“တစ်သက်လုံး မစီးဘူး”

“စိတ်ချ . . .။ မြေးက အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ ၊ ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ မစီးရဘူး၊ ဘွားမြေးက သူဌေးမကလေးပဲဟာ”

ဒေါ်ညိုမြက ဒေါ်ထားခင်ကြီး၏ စကားတွေကို ကြားရတာ အသည်းယားလာပြီမို့ သူတို့ မြေးအဘွားနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှာ ရပ်နေသည့် ဒရိုင်ဘာ ဦးတင့်နားသို့ လျှော်လာခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ညိုမြက ဦးတင့်အနားမှာ ရပ်လိုက်ရင်းက ထားသခင်တို့ ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ရင်း . . .

“ဒီအဘွားတစ်ယောက်နဲ့တော့ ထားသခင်အစား ရင်လေးပါတယ် ဦးတင့်ရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ မညိုရယ် ကလေးကို သူပဲ ဖျက်ဆီးနေတာ၊ ခုတော့ ကလေးက သူသွင်းတဲ့ ပုံစံ အတိုင်း ဝင့်ပြီး လူအမြင် ကတ်စရာပုံစံမျိုးပေါက်နေပြီ”

“အဆင့်အတန်းခွဲခြားလိုက်တာတည်း လွန်ပါရော ၊ သူ့အဘွားနဲ့တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေပြီ”

“ဒေါ်ထားခင်ကြီးတို့ကတော့ မရစဖူး စည်းစိမ်တွေ ရကတည်းက အောက်ခြေလွတ်ပြီး ဘဝင်မြင့်သွားတော့တာပါပဲ မညိုရယ်၊ သူကိုယ်တိုင်က နိမ့်နိမ့်ကျကျ ဘဝမျိုးမှာ နေခဲ့ရတော့ သူ ပိုက်ဆံရှိလာချိန်မှာ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို စာနာမယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ သူက မစာနာတဲ့အပြင် ပိုတောင် နှိမ်နေသေးတယ်”

“ထားသခင် အဖေ ပို့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုလည်း ထားသခင်အတွက်က နည်းနည်း၊ သူ့အတွက်က များများ သုံးနေလိုက်တာများ . . .”

“သုံးရုံတင်ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖဲရိုက်၊ ချဲထိုးပြီး ဖြုန်းသေးတာလေ”

“ထားထားအဖေက ဒါတွေမသိဘူးလား ဦးတင့်ရယ်”

“အသေးစိတ်တော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သိလည်း သူ့အတွက်ကတော့ ဒီကိုပို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ အပရီကပဲ နေမှာပေါ့၊ သူ့မိန်းမက အရမ်းချမ်းသာတာ . . .”

“သူ့ထက်လည်း အသက်ကြီးဆို . . .”

“အင်း . . .ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးမယ်ထင်တာပဲ၊ သူ့မိန်းမဘက်က သားတွေ သမီးတွေလည်း ပါလာတာဆိုတော့ ထားသခင်ကို ဟိုခေါ်ထားလို့လည်း အဆင်မပြေတော့ ဒီမှာပဲ သူ့အဘွားနဲ့ ထားရတော့တာပေါ့. . .”

“ဒေါ်ထားခင်ကြီး သွန်သင်ပုံမျိုးနဲ့တော့ ဒီကလေးမလေးလည်း ပိုက်ဆံထောက်ပံ့မယ့် အုပ် ထိန်းသူသာ မရှိရင် ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားလို ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရောက်သွားတော့မှာ . . .”

“မညိုက စိတ်ပူတယ်ပေါ့”

“ပူတာပေါ့ ဦးတင့်ရယ် ၊ သူ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သူငယ်ငယ် ကတည်းက ကျွန်မပဲ စောင့်ရှောက်ရတာ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်ကလေးတော့လည်း ရှိတာပေါ့၊ ဦးတင့်ရော မရှိလို့လား”

“ခင်ဗျားလောက်တော့ သံယောဇဉ် မထားနိုင်ပေါင်ဗျာ ၊ လူကလေးလက်တောက်လောက် နဲ့ သခင်မပုံစံ အချိုးချိုးပြီး သူ့အဖေလောက် ရှိတဲ့ကျုပ်ကို အပေါ်စီးက သဟောက်သဟ လုပ်ရင် စိတ်တော့ကုန်သဗျ”

“ဒါဆိုလည်း အလုပ်ထွက်ပြီး တခြားမှာ သွားလုပ်ပါလား”

“ကျုပ် အလုပ်ထွက်သွားတော့ ကျုပ်နေရာမှာ ရောက်လာမယ့်သူက ကောင်းမှန်းမသိ ဆိုးမှန်းမသိ ဒီဦးနှောက်မရှိတဲ့ အမယ်အိုကြီးနဲ့ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို အနုကြမ်းစီးသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း . . .”

“အဟင်းဟင်း .. ရှင်လည်း ထားသခင်ကို စိတ်ပူတာပါပဲ ဦးတင့်ရယ်. . .

”

“အမေတစ်ကွဲ အဖေတစ်ကွဲ နေရတာ လေးကို သနားစာနာလို့ပါဗျာ. . .”

ဒေါ်ညိုမြနှင့် ဦးတင့်က ဒေါ်ထားခင်ကြီးကို ဒေါ်ထားရီဘဝကတည်းက သိခဲ့သူ. . .။ ရပ် ကွက်ထဲမှာ အိမ်ချင်းကပ်လျက် နေခဲ့ဘူးသူမို့ ဒေါ်ထားခင်ကြီး တို့အကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်း သိထဲကပင် . . .။ ဒေါ်ထားရီ ဘဝကနေ ဒေါ်ထားခင်ကြီးဘဝကို ရောက်ရှိချမ်းသာလာချိန်မှာ ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ဦးတင့်ကို အလုပ်ခန့်ခဲ့ပါသည်။

မျက်နှာပြောင်လှတဲ့ ဒေါ်ထားခင်ကြီးဟာ ချက်ချင်းကြီး အချိုးအချိပ်တွေ ပြောင်းသွားကာ မျက်နှာထား ခပ်မော်မော်နှင့် . . .

“ဒီမယ် . . .မောင်တင့် မင်းနဲ့ငါဟာ ခုချိန်မှာ ဘဝခြားသွားပြီ၊ အဆင့်အတန်းချင်း မတူတော့ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို အရင်လို အစ်မကြီးလို့ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ မျက်နှာစပ်ဖြဖြနဲ့ ငါ့ကို မြင်တိုင်း ခဏခဏရယ်ပြစရာလည်း မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ကို ခုချိန်ကစပြီး မေမေကြီးလို့ ခေါ်၊ ရီရီ သေသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ၊ အကြောင်းမရှိဘဲ စကားလာမပြောနဲ့၊ ရယ်လည်းမပြနဲ့ . . .”

ပြောခဲ့တာမို့ ဦးတင့်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ အမြင်လည်း ကတ်ရတာ တော်တော် မျက်နှာ ပြောင်ပေတာပဲဟု တွေးမိခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ထားခင်ကြီးက တစ်ဖန်. . .

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းနေပြီး ငါ့ကို လေးစားရင် လခများများပေးမယ်. . . ကြားလား”

ဟု ထပ်ပြောကာ တကယ်လည်း ပုံမှန်လစာရဲ့ နှစ်ဆကို ပေးထားခဲ့တာမို့ သိပ်ကြည့်မရ သော်လည်း 'မေမေကြီး' ဟု ခေါ်ခဲ့ရကာ

အပိုးကျိုးကျိုး နေခဲ့ရတာ ပင်။ ဒီအဒေါ်ကြီးကို မေမေ ကြီးဟု ခေါ်ရတာ လျာတော့အယားသား...။

“ဒါနဲ့ ဦးတင့်က ကျွန်မထက် အရင်အလုပ်ဝင်တဲ့သူဆိုတော့ ထားသခင် အမေကို သိမှာ ပေါ့၊ သူ့အမေက အခု ဘယ်မှာနေသတဲ့လဲ၊ တစ်ခါမှလည်း လာမတွေ့ပါလား။”

“ထားသခင်အမေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ဗျ၊ သူ့နောက်ယောက်ျားက သိပ်မစွဲပါဘူးဗျ၊ အရက်အိုးမှာ ချိုးကပ်နေတဲ့သူမျိုးပါ၊ ဘာအလုပ်မှလည်း လက်ကြောတင်းတင်း မလုပ်တဲ့အပြင် မိန်းမကလည်း တစ်ချို့ တစ်ချို့ ပွေလိုက်သေး၊ မိန်းမလုပ်စာကို အမြန်နဲ့သားထိုင်စားချင်တဲ့ လူမျိုးပါ ပဲဗျာ”

“ဦးတင့်က သူတို့အိမ် ရောက်ဖူးတာလား။”

“ဟိုးအရင်ကပါ၊ ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ထားသခင်အမေကို သူ့သမီးနဲ့ လာမတွေ့ဖို့ပြောပြီး ပိုက်ဆံသွားပေးခိုင်းတာနဲ့ နှစ်ခါ သုံးခါတော့ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတော့ မရောက်တာကြာပါပြီ၊ ဘယ်နေမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။”

“အင်း . . ထားသခင် အမေဘဝက နိမ့်ကျနေတော့လည်း မေမေကြီးက ထားသခင်နဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူးထင်ပါတယ်လေ . . .”

ဒေါ်ညိုမြက ညည်းညူသလိုပြောရင်း ထားသခင်တို့ မြေးအဖွားဘက်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့် မိသည်။

သူတို့မြေးအဖွားက ကားဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာပြီ။ ထားသခင် ဘာများလိုအပ်မလဲဟု အနားမှာ အသင့်ရပ်စောင့် နေရသော အေးလှနှင့် မိနှောင်းက ကားဆီ အရင်ကြိုပြေးသွားကာ ကားတံခါးကို အသင့်ဆွဲဖွင့်ထားကြလေသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးက ဒေါ်ညိုမြတို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . .

“ကဲဟေ့ . . ခရီးဆက်ရအောင်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်ညိုမြနှင့် ဦးတင့်က ကားဆီသို့
ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လာခဲ့ရချိန်မှာ ထားသခင်က ကားပေါ်သို့
မော့မော့ကျော့ကျော့ လေး လှမ်းတက်သွားပါ သည်။

(၂)

ခွန်းသသည် ၁၀ နှစ်အရွယ် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် မမျှအောင် ကြီးမားသော အနီရဲရဲ နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို လက်ဝိန်ဝိန်လေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်မှာ အပ်ပွေ့ကာ မနိုင်တနိုင် သယ်၍ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ ပန်းစည်းက ကြီးမားလွန်းတာမို့ လက်ကလေးဖြင့် မမိတမီ ဖက်ပွေ့ထားရကာ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ရှေ့သို့ ကော့ကာနေသည်။ ပန်း တွေက မျက်နှာကိုပင် ကွယ်ထားတာမို့ ရှေ့လမ်းကို ကြိုးစားပမ်းစားကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းစိပ်စိပ် လေးဖြင့် တုတ်ချက်တုတ်ချက် ပြေးနေရသည်။

ပန်းစည်းကြီး ပြုတ်ကျမှာစိုးသဖြင့် တအားပွေ့ထားမိသောအခါ နှင်းဆီစူးတချို့က လက်ကို လာလာစူးနေသည်။ ပန်းရိုးတံတွေကို ငှက်ပျောဖက်ဖြင့် စည်းထားသော်လည်း ဆူးတွေက ဖက်ကို ဖောက်ကာ လက်ကိုလာစူးတာပင် . . ။

“အ . . . အဟင့် . . . စူးလိုက်တာ . . ”

ပြေးနေရင်းက လက်ဖျံနှစ်ဘက်မှာ စူးသွားတာမို့ လက်ကို ဖြေလျော့လိုက်ရာ ပန်းစည်းကြီး က အောက်သို့လျှောကျသွားပါသည်။

ခွန်းသက ပန်းစည်းအောက်မကျသွားအောင် အမြန် ပြန်ဖမ်းလိုက်ချိန်မှာ အောက်သို့ မမြင် ရတော့ပဲ လမ်းပေါ်က ခဲလုံးကို ခလုတ်တိုက်၍ လဲလေသည်။

ပန်းစည်းကို ပွေ့ဖက်လျက် မှောက်ရက်လဲတာမို့ နှင်းဆီဆူးတွေက ရင်ဘတ်ကို စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ လာစူသည်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီ ထူထူဝတ်ထားလို့သာ တော်တော့သည်။ ဒါတောင် ဆူးတစ် ချို့က ဆွယ်တာကို ဖောက်ကာ

ရင်ကိုလာစူးသည်။ ဆူးဖျားကလေးတွေ စူးသဖြင့် ရင်ဘတ်တစ် ခုလုံး စပ်ကာ ပိုးကောင်လေးတွေ ကိုက်သလို စူးနေသည်။ နာလွန်းသဖြင့် ချက်ချင်းပြန်မထနိုင်။ ပြီးတော့ လှုပ်လိုက်ရင် ပန်းတွေ ကြွေမှာစိုးသည်။

“ဟဲ့ .. .ဟိုမှာ ကလေးတစ်ယောက် ချော်လဲသွားပြီ”

အမြင်မတော်သော လမ်းသွားလမ်းလာ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က ခွန်းသဆီ ပြေးလာကာ ဆွဲထူပေးဖို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ခွန်းသက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

“အဒေါ်..အဒေါ်..မထူနဲ့..မထူနဲ့”

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချော်လဲနေတာမဟုတ်လား”

“ပန်းကြွေမှာစိုးလို့ အဒေါ်ရဲ့ ကျွန်တော်ဘာသာ ဖြည်းဖြည်းလေး ထမယ်”

“ဪ . . . ဒီကလေးနှယ် လူထက်ပဲ ပန်းက အရေးကြီးနေသလား၊ ဆူးတွေ မင်းကို မစူးဘူးလား”

“စူးတော့ စူးတယ် အဒေါ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပန်းက အရေးပိုကြီးတယ်၊ ကျွန်တော့် ဘကြီးမိုးက မထိမခိုက်အောင် ဂရုစိုက်သယ်ဖို့ သေချာမှာလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ရောက်မယ့် ဧည့်သည်က နှင်းဆီနီ တွေ အများကြီး ပန်းအိုးထိုးထားမှ ကြိုက်တာတဲ့ဗျ . . .”

ခွန်းသ ပန်းတွေကို တယုတယ ကိုင်ရင်း ထဖို့ ကြိုးစားနေတာမို့ အဒေါ်ကြီးက ခွန်းသရဲ့ လက်မောင်းရင်းကို ကိုင်ကာ ဆွဲထူပေးလိုက်ရသည်။

အဒေါ်ကြီးက ခွန်းသကို သေချာငုံကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“နေပါဦး . . မင်းက မဟာစံအိမ်က ဘကြီးမိုးနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“မြေးတော်တယ်ဗျ . . .”

“မင်းကို အရင်က မမြင်မိပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဘကြီးနဲ့ လာနေတာ မကြာသေးဘူး”

“ဪ...ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်”

အဒေါ်ကြီးက ခွန်းသထံမှ ကျွန်ထွက်သွားသော ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကို သွားကောက် ပေးလိုက်ရင်း...

“မင်းတို့ မဟာစံအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်တွေ ဒီနေ့ရောက်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘကြီးမိုးက ဒီနေ့ရောက်မယ် ပြောတယ်ခင်ဗျ”

“ဒါဆို မင်းတော့မလွယ်ဘူး၊ အိမ်ရှင်က အရမ်းဆိုးတာကွယ့်”

အဒေါ်ကြီး စကားကို ခွန်းသက သိပ်တော့ နားမလည်ပါ။

အိမ်ရှင်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲလို့ သိပ်မသိပါ။

“မင့် ပန်းစည်းကြီးကို ဒီလိုပိုက်သွားရင် တစ်လမ်းလုံး

စူးနေမှာပေါ့ကွယ်၊ ဘကြီးမိုးတို့က လည်း ကလေးကို မနိုင်မနင်းတွေ

နှိုင်းနေတယ်လို့၊ ကဲ...ကဲ...လာ...ဒီနားကို၊ ပန်းစည်းကို

မင့်ခေါင်းပေါ်တင်ပေးမယ်၊ ခေါင်းပေါ်သာ ရွက်သွားပေတော့၊ ခေါင်းမနာအောင်

ခေါင်းခုတော့ ခုမှ ဖြစ်မယ်၊ မင်း ပုဆိုးချွတ်လိုက်”

“ခင်ဗျာ...”

“အောက်မှာ ဘောင်းဘီပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို ချွတ်...”

ခွန်းသက ပုဆိုးလေးကို ချွတ်ချပေးလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးက ကောက်ယူကာ ခေါင်းခုဖြစ် အောင် ခွေပတ်ပြီး ခွန်းသခေါင်းပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

ပြီးမှ ခွန်းသ ပွေ့ထားသည့် ပန်းစည်းကို လှမ်းယူကာ ခေါင်းခုပေါ်သို့
သေချာတင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...သေချာမြအောင် တင်ထားပေးတယ်၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ကိုင်ပြီး
သယ်သွားတော့၊ ဘကြီးမိုးကိုလည်း ပြောလိုက်ဦး၊ ဒေါ်စောမေက မေးတယ်လို့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကဲ...ကဲ...သွားတော့”

ခွန်းသက ပန်းစည်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်
ဆက်ပြေးလာခဲ့ပါ သည်။

ဒေါ်စောမေကတော့ ပန်းစည်းကိုရွတ်ကာ သုတ်သုတ်ပြေးသွားနေသော၊
ခူးခေါင်းလောက် ဖလန်နယ်ဘောင်းဘီပွလေး ဝတ်ထားသည့် ခွန်းသကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံး ကျန်နေခဲ့သည်။ ဒီကလေးကို
ကြည့်ရတာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ချစ်စရာ သနားစရာလေးမို့ပင်။

ခွန်းသက ပြေးနေရင်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ အဒေါ်ကြီးကို
လှည့်ကြည့်ရင်း ပန်းစည်းကိုင်ထားရသည့် လက်တစ်ဖက်ကို လွှတ်ကာ
ခပ်မြန်မြန်လေး လက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက် သွားသေးသည်။

ဒီနေ့အဖို့မှာတော့ ဒီပန်းတွေကို မထိမခိုက်ဘဲ
အိမ်အထိသယ်သွားဖို့ကိစ္စဟာ အတော်ပဲ အ ရေးကြီးနေပါသည်။

ဘကြီးမိုးက ခွန်းသကို တဖွဖွမှာလိုက်ပါသည်။

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် သူဌေးမလေးက နှင်းဆီသိပ်ကြိုက်တာ လူကလေးရဲ့၊
နှင်းဆီပန်းအရောင်က လည်း အနီရောင်မှ၊ ဒါကြောင့် ခြံထဲမှာ နှင်းဆီနီတွေချည်း
စိုက်ထားပေးရတာ ၊ သူက သူလာတဲ့ အခါမှာ နှင်းဆီနီတွေ ပွင့်နေတာမြင်မှ
သဘောကျတာ၊ ပြီးတော့ တစ်အိမ် တစ်အိမ်လုံးက ပန်းအိုးတွေထဲမှာ နှင်းဆီနီတွေ

အများကြီးထိုးထားမှ ကြိုက်တာ၊ ခြံထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ နှင်းဆီနံ့သင်းနေမှ၊
နှင်းဆီနီတွေ မြင်ရမှ၊ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရင်လည်း နှင်းဆီနံ့ရမှ၊ နှင်းဆီပန်းထိုး
ထားတဲ့ ပန်းအိုးတွေ အများကြီး ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေတာကို မြင်ရမှကျေနပ်တာ၊
အဲဒီ လိုမှ သူ့အ ကြိုက်လုပ်မထားရင် ဒေါသပုန်ထပြီး သောင်းကျန်းရောကွယ့်...”

ဘကြီးမိုးက အိမ်ကြီးရှင်တွေအပေါ် သစ္စာစောင့်သိကာ
ရိုသေအလေးထားသူပင်...။ ဒီအိမ်ကို အိမ်ကြီးရှင်တွေ လာမည့်အကြောင်းကို
မနေ့ကမှ အကြောင်းကြားလာခဲ့တာမို့ ဘကြီးမိုး ရော ခွန်းသပါ ပျာယာခတ်အောင်
အလုပ်တွေများသွားခဲ့တာပင်...။

ပန်းအိုးထိုးဖို့ ခြံထဲက နှင်းဆီတွေနှင့် မလောက်တာမို့ အပြင်ကနေ
ပြေးဝယ်ရတာ ပင်...။ မနေ့ကတည်းက သွားဝယ်ထားရင် ရပေမယ့်
အိမ်ကြီးရှင်မက နှင်းဆီပင်ကနေ လတ်လတ်ဆတ် ဆတ် ခူးထားသည့်
နှင်းဆီကိုသာ ကြိုက်တတ်သည်ဟု ဘကြီးမိုးကဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
အိမ်ကြီးရှင်မ ရောက်မည့်နေ့ကျမှ အပြေးအလွှားသွားဝယ်ရတာ ပင်။

တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ အိမ်ကြီးရှင်မပါလားဟုတော့ ခွန်းသက
တွေးမိသည်။ ထိုအိမ် ကြီးမကို တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးသေးပါ ခွန်းသက
ဤမဟာစံအိမ်ကို ရောက်လာတာ မကြာသေး တာမို့
ဘကြီးမိုးစောင့်ရှောက်ထားရသော ဤအိမ်ကြီးကို အိမ်ရှင်တွေ
ရောက်လာတာတစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးပါ။

ခွန်းသသည် ပန်းစည်းကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ရင်း
မဟာစံအိမ်ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာပါ သည်။ အိမ်ဆောက်ထားသော နေရာက
ကုန်းမြင့်မြင့်လေးပေါ်မှာမို့ ကုန်းမြင့်ပေါ်ကို မောကြီးပမ်း ကြီး ပြေးတက်လာရသည်။

ဟော...ဟိုမှာ ဘကြီးမိုးကို မြင်ရပြီ။

အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ မြက်ရိတ်နေသော ဘကြီးမိုးကို

မြင်သည်နှင့် ခွန်းသက ပြေးလာနေရင်းက အော်ပြောလာသည်။

“ဘကြီးမိုးရေ..ဘကြီးမိုး.. ဒီမှာ ပန်းတွေ ရလာပြီဗျို့၊ ပန်းတွေကတော့ လန်းမှလန်း၊ အပွင့်တွေလည်း ကြီးမှကြီးပဲ”

“ဟေ့.. တယ်ဟုတ်ပါလား လူကလေးရဲ့၊ မင်းက ဝယ်တတ်သားပဲ၊ ပန်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ဘကြီးမိုးပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့လောက်ရဲ့လား”

“လောက်ပါတယ် ဘကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်မရမက အဆစ်တောင်းလာလို့ ဒီလောက်များတာ အီး..လည်ပင်းညောင်းနေပြီ ဘကြီးရဲ့၊ ပန်းစည်းချပေးပါဦး”

“အေးပါကွယ်..အေးပါ၊ လူကလေးလည်း ပင်ပန်းရောပေါ့၊ အနောက်အိမ်ပြန်ပြီး ရေလေးသောက်ပြီး ခဏနားလိုက်ဦး၊ အမောပြေရင် ပြန်လာခဲ့နော်၊ အိမ်ရှင်တွေ မလာခင် အလုပ်ပြီးအောင် ဘကြီးကို ကူဦး...”

ဘကြီးမိုးက ခွန်းသ ခေါင်းပေါ်က ပန်းထုပ်ကို ယူကာ အနားက ရေကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်ရင်း ပြောသည်။

ခွန်းသက ခေါင်းပေါ်က ခေါင်းခုအဖြစ် ခွေထားသော ပုဆိုးကိုယူကာ ဖြန့်ဖြေ၍ တစ်ချက် ခါလိုက်ပြီး ပုဆိုးအဖြစ် ပြန်ဝတ်ရင်း...

“ဘကြီးမိုး မနေ့ကတည်းက မြတ်ရိတ်ပြီးသားကို ဘာလို့ထပ်ရိတ်နေရတာ လဲ..”

“နည်းနည်းထပ်ပြီး အချောကိုင်ရုံပါကွယ်၊ ထားသခင်က သူလာရင် ခြံထဲက မြက်ခင်းအား လုံး ကတ္တီပါ ခင်းထားသလို အိအိစက်စက် ညီညီညာညာလေး ခင်းထားမှ ကြိုက်တာ ”

ခွန်းသက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ရင်း...

“တော်တော်ချေးများတဲ့ ဒေါ်ထားသခင်ပဲနော် ဘကြီး”

ခွန်းသ စကားကြောင့် ဘကြီးမိုးက ရယ်ရင်း..

“ဒေါ်တပ်မခေါ်ရပါဘူး လူကလေးရဲ့၊ ထားသခင်က မင်းနဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိတာ”

“ဟင် . . ဘကြီးပြောတော့ ထားသခင်ဆိုတာ အိမ်ကြီးရှင် သူဌေးမဆို. . .

”

“အေးလေ. . .”

“ဒါဆို ဘကြီးပြောတဲ့ သူဌေးမက ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူပေါ့”

“အေးလေကွယ် . . .”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး ဘကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ဆို ကလေးပေါ့၊ ကလေးက ဘယ်လို လုပ် အိမ်ကြီးရှင်သခင်မ ဖြစ်ရမှာလဲ. . .”

“နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ သူ့အဖေက သူ့အတွက် အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ ကားတွေ ဝယ်ပေးထား တော့ သူက သူဌေးမလေးပေါ့ လူကလေးရဲ့. . .”

“ထူးဆန်းလိုက်တာနော် ဘကြီး. . .၊ နာမည်ကလည်း ထားသခင်တဲ့၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ . . .၊ အဲဒီ လို နာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“သူရောက်လာရင် သူ ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံနော် လူကလေး၊ သူခိုင်းတာလုပ်၊ သူ့ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်မိစေနဲ့၊ သူက သိပ်ဒေါသကြီးတယ်၊ သူ့အဘွားကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆက် ဆံရမယ်”

“သူက မဟုတ်တာပြောလည်း ခေါင်းငုံ့ခံရမှာပဲလား ဘကြီးမိုး. . .”

“အေးပေါ့ကွယ် . . .၊ သူတို့က အိမ်ကြီးရှင်တွေပဲ၊ သူတို့မှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အိမ်ကြီး ဝယ်ထားပြီး တစ်နှစ်မှ တစ်ခါလာနေရတာ ၊ ဘကြီးတို့က နောက်ဘက်အိမ်ကလေးမှာ တစ်နှစ် ပတ်လုံး နေပြီး ခြံထဲက ပန်းတွေ၊ စိုက်ခင်းက အသီးအနှံတွေကို ခူးရောင်းစားခွင့်ရတာ ဘယ် လောက် အဆင်ပြေသလဲ၊ သူတို့ လာတုန်းလာခိုက်မှာ ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံး

ဧည့်ဝတ်ပြု မှ ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်မှာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ . . ကဲ . . သွား . . သွား၊
ရေသွားသောက်ပြီး နားလိုက်ဦး”

“မနားတော့ပါဘူး ဘကြီးရယ်၊ ဘကြီးကိုပဲ ကူပါမယ်၊ ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ပေးရမလဲသာ ပြောပါ”

ရို့ရို့ကျိုးကျိုး ပုံစံလေးဖြင့် ပြောနေသော ခွန်းသကို ဘကြီးမိုးက
ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်မိသည်။

ဒီကလေးဟာ အလွန်လိမ္မာပြီး အလွန်လည်း
သနားစရာကောင်းတဲ့ကလေး အရွယ်နဲ့မ လိုက်အောင် ရင့်ကျက်
သိတတ်ရှာတဲ့ကလေးမို့ သနား အချစ်ပိုရပါသည်။

လူကလေးရဲ့အမေဟာ လူကလေး တစ်နှစ်သားလောက်မှာပဲ အအေးမိ
အပြင်းဖျားကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ လူကလေး အဖေကိုယ့်တူကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆
လလောက်ကမှ မှော်ထဲသွား မည်ဆိုကာ ဖားကန့်ဘက်သို့ ထွက်သွားတာမို့
ဒီကလေးကို ကိုယ်ကပဲ ခေါ်မွေးထားခဲ့ရတာ ပင် . . ။

ခွန်းသလေးဟာ လိမ္မာအပိုးကျိုးကာ စာလည်းတော်သည်။ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့
ပညာသင်ရပေမယ့် နှစ်စဉ် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဝင်တာမို့ နောက်နှစ်ခါဆို
လေးတန်းတက်ရမည့် ဒီကလေးရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ကိုယ်ကပဲ
ဆက်လက်တာဝန်ယူ ရမည်ပင်။

“ဟိုနှင်းဆီပန်းအိုးတွေထဲက အဖူးအပွင့် မရှိတဲ့ ပန်းအိုးတွေကို
သပ်သပ်ဖယ်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်ကို ပို့ပစ်ရမယ်၊ ဒီရှေ့မှာ ပန်းရှိတဲ့ အပင်ကိုပဲ
ထားရမယ်”

“ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲဟင် ဘကြီး၊ ဟိုအပင်တွေက
ဒီနေ့မပွင့်ပေမယ့် နောက်နေ့ ပွင့်လာမှာပဲဟာ၊ ဒီရှေ့မှာပဲ ထားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး မြေးရဲ့၊ ထားသခင်က အပွင့်မရှိတဲ့ နှင်းဆီပင်တွေကို မမြင်ချင်ဘူးတဲ့၊ ကဲ... အဲဒီ အိုးတွေ ရွေးပြီး နောက်ဘက်သယ်ပို့ပေး၊ ဘကြီးလည်း ဒါပြီးရင် လာကုလွှေမယ်”

“ဒါပြီးရင်ရော ဘာလုပ်ရဦးမလဲ ဘကြီး...”

“အိမ်ထဲမှာ မင်းသယ်လာတဲ့ နှင်းဆီတွေ လိုက်ထိုးရမယ်”

ဘကြီးစကားဆုံးတာနှင့် ခွန်းသက ပုဆိုးကို ပြန်ချွတ်ချကာ အနားက သစ်ပင်ငုတ်လေးမှာ သွားချိတ်ထားလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်ပင် ပန်းအိုးတွေဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီး တော့ ဖူးပွင့်နေသည့် နှင်းဆီပန်းအိုးတွေကို စီတန်း၍ လှလှပပ နေရာချသည်။ အပွင့်မရှိသည့် အိုးတွေကို တစ်အိုးပြီး တစ်အိုးမကာ နောက်ဘက်သို့ အပြေးကလေး သယ်ပို့နေလေသည်။

ဘကြီးမိုးက မြတ်ရိတ်ရင်းက ကြိုးစားပမ်းစား အပြေးအလွှားလုပ်နေသည့် ခွန်းသကို လှမ်း လှမ်းကြည့်ရင်း သနားလာကာ မြက်ရိတ်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ...ကဲ ..လူကလေး ဒါတွေထားလိုက်တော့၊ ဘကြီးဆက်လုပ်လိုက်မယ်၊ မြေးက အိမ်ထဲသွားပြီး ဒေါ်နန်းကို ကူပြီးပန်းအိုးတွေပဲ လိုက်ထိုးတော့”

“ပြီးရင်လုပ်ပါ့မယ် ဘကြီးရဲ့၊ ဒါလေးပြီးအောင် လုပ်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဒါတွေ ဘကြီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်ကွယ်၊ သွား...သွား ဟိုမှာ ပန်းထုပ်ယူသွား...၊ ဒေါ်နန်းက ပန်းတွေ မရောက်မချင်း မျှော်နေရှာမှာ ၊ မင့် ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ အေးနေဦးမယ်၊ ပုဆိုးထပ်ဝတ်လိုက်ဦး”

ခွန်းသက သစ်ငုတ်မှာ ချိတ်ထားသည့် ပုဆိုးလေးကို ပြေးယူဝတ်လိုက်ပြီး ပန်းစည်းကို ပွေ့ကာ မဟာစံအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဤအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို တာဝန်ယူ ပြင်ဆင်ပေးနေသည့် ထမင်းချက်ကြီး ဒေါ်နန်းက ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးကို ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ နေရာချရင်း က ခွန်းသကို လှမ်းကြည့်ရင်း . .

“အမယ်လေး .. မင်း ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ခွန်းသရယ်၊ မင်း နောက်ကျနေလို့ ဒေါ်နန်းမှာ မျှော်လိုက်ရတာ ဟယ်”

“ကျွန်တော် စောစောကတည်းက ရောက်နေတာပါ၊ အမေ နန်းရဲ့၊ ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးတွေ ရွှေ့နေလို့ အိမ်ထဲ ချက်ချင်းဝင်မလာတာပါ”

“ကဲ. .ကဲ . .ဒါဆို လာ၊ ပန်းတွေပေးတော့၊ ဒီမှာ ပန်းအိုးတွေအားလုံး အသင့်နေရာချပြီး သားပဲ၊ အဆင်သင့် ပန်းတွေ လိုက်ထိုးရုံပဲ၊ မြန်မြန်လေးလုပ်မှ၊ တော်ကြာ ပန်းအိုးတွေ ထိုးမပြီး ခင် ထားသခင်ရောက်လာရင် ပြဿနာရှာနေဦးမယ်၊ သူက သူရောက်တာနဲ့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှ ကြိုက်တာ”

“ပန်းအိုးတွေ ကျွန်တော် ထိုးလိုက်ပါ့မယ် အမေနန်း၊ အမေနန်း သွားနားပါတော့”

“ဟဲ့. .မင်းလက်မှာ သွေးတွေစို့နေပါလား. . .”

စကားပြောရင်း ခွန်းသရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားသော အမေနန်းက ခွန်းသကို လှမ်းမေးသည်။ ခွန်းသက သွေးစို့ရာနီနီလေးတွေ ကျန်နေသေးသော လက်ချောင်းကလေးကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်လိုက်ပြီး. .

“နှင်းဆီဆူး စူးတာဗျ၊ ပန်းစည်းကိုင်လာရင်း မှောက်ရက်လဲလို့ ရင်ဘတ်မှာတောင် စူးသွားသေးတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အခုကော နာသေးလား”

“နည်းနည်းလေးပဲ နာပါတော့တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊

အမေနန်းသွားနားတော့လေ”

“အေး . . . အေး . . . ဒါဆိုလည်း အမေနန်း သွားနားလိုက်ဦးမယ်၊

မနက်ကတည်းက သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရတာ ၊ တစ်ခါမှကို မထိုင်ရသေးဘူး၊

ခြေသလုံးတွေ တောင့်နေပြီ၊ တကတည်း အိမ်ကြီးရှင်သခင်မတို့ကလည်း

လာမယ်ဆို ကြိုကြိုတင်တင် အကြောင်းကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊”³

အမေနန်းက ဘွင်းဘွင်းကြီးပြောတတ်သူပီပီ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်
ပြောရင်း အိမ်နောက် ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ခွန်းသကို
လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ခွန်းသရေ . . . ပန်းတွေကို အပွင့်ကြီးတာ လှတာတွေချည်း ရွေးထိုးနော်၊

အပွင့်သေးသေး ညက်ညက်လေးတွေ မထိုးမိစေနဲ့၊ အရွက်တစ်ဝက်စုတ်ပြနေတာ၊

အရိုးငိုက်နေတာ၊ အပွင့်ဖတ်ကြွနေတာ၊ ခပ်ညှိုးညှိုးဖြစ်နေတာတွေကို လုံးဝ

မထိုးမိစေနဲ့၊ ထိုးမိလို့များတော့ တစ်ခါတည်း ပြဿနာတက်သွားမယ်၊

အိမ်ကြီးရှင်မက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် သေသေချာချာလေး ထိုးလိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

ခွန်းသသည် ဘကြီးမိုးရဲ့စကား၊ အမေနန်းရဲ့ စကားတွေထဲမှာ

တဖွဖွပါနေသော ထားသခင် ဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးပါလိမ့် ဟု

တွေးကြည့်ပြီးနောက် တော်တော် ကြီးကျယ် ဘဝင်မြင့်၍ ပြဿနာရှာ

မောက်မာတတ်သော မိန်းကလေးဆိုတာကို ရိပ်စားမိလာပါသည်။

တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ၁၀ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်များ

ကြောက်စရာကောင်းနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ သူ့ဘာသာ အိမ်ကြီးပဲပိုင်ပိုင် ကားကြီးပဲပိုင်ပိုင်

ကလေးဟာ ကလေးပဲပေါ့ . . . ။ ကလေးမှန်ရင် ဖြူစင်မှုလေး တော့ ရှိတာပဲဟု

ဘကြီးမိုးက ပြောဖူးသည်။

ခွန်းသသည် ထွေရာလေးပါး လျှောက်တွေးမနေတော့ဘဲ
ပန်းထုပ်ကြီးကို စည်းထားသည့် ကြိုးတွေကို ဖြည်ချကာ ရိုးတံတွေကို ပတ်ထားသည့်
ဖက်တွေကို ဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းတွေကို တစ်အိုးစာစီ ခွဲယူကာ
ဧည့်ခန်းတစ်ဝိုက်က ပန်းအိုးတွေမှာ လှလှပပ လိုက်ထိုးလေ သည်။ ဧည့်ခန်းသည်
နှင်းဆီနီများဖြင့် ဝေဆာ သင်းပျံ့လာ၏ ။ ခွန်းသက အလှဆုံး ပန်းတွေကို သာ
ရွေးထိုး၏ ။ အောက်ထပ်ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့သည်။
အပေါ်ထပ်က ပန်း အိုးထားသည့် နေရာတွေကို ခွန်းသသိ၏ ။
လှေကားထိပ်မှာလည်း ပန်းအိုးရှိ၏ ။ ဝရန်တာ သို့ ထွက်သည့် တံခါးဝလေး
နားမှာလည်း ပန်းအိုးရှိ၏ ။ အပေါ်ထပ် အခန်းတွေရဲ့ ဝင်ဝမှာ
'စောင်း'တင်ထားသည့် ခုံလေးပေါ်မှာ၊ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ၊ ပြီးတော့
အရှေ့ဘက်က လ သာဆောင်မှာတောင် ပန်းအိုးပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သည်။

ခွန်းသက နှုတ်ခမ်းလေး စုထွက်ကာ လေလေးချွန်ရင်း ပန်းအိုးတိုင်းမှာ
နှင်းဆီတွေကို သွက်လက်စွာ ထိုးစိုက်နေသည်။ ရိုးတံတွေ မညီလျှင်လည်း
ကတ်ကြေးပြေးယူကာ သေချာညီ အောင် ညှပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုးရ၏ ။ ပန်းတွေကိုင်ရင်း
လက်ကို ဆူးစူးသွားတော့ ကိုယ့်လက်လေကိုယ် ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ကာ သွေးတွေကို
စုပ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

အပေါ်ထပ်က ရှိရှိသမျှ ပန်းအိုးတွေမှာ ပန်းတွေ လိုက်ထိုးပြီးတော့
ခွန်းသ လက်ထဲမှာ ပန်းနှစ်ပွင့်ကျန်နေသေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ခွန်းသအကြည့်က
အခန်းတံခါးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ တံခါးဝမှာ
အရပ်ကလေးတစ်ခုချိတ်ထားတဲ့ အခန်းဟာ ထားသခင်နေမည့် အခန်းများလား . . . ။
အခန်းထဲမှာရော ပန်းအိုးရှိနေမလား၊ အမေခန်းကတော့ ဘာမှမမှာလိုက်။

ခွန်းသသည် လက်ကျန် နှင်းဆီပန်း နှစ်ပွင့်ကျန်ကိုင်ကာ ထိုအခန်းဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့မိပါ သည်။ အခန်းဝရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို ချက်ချင်းမဖွင့်ဘဲ

ခေါင်းလေးကို တဂျစ်ဂျစ် ကုတ်ရင် ငြိမ်ရပ်နေ လိုက်မိသည်။ ပြီးကျမှ စိတ်ကိုအားတင်းကာ အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဘုကို လှည့်၍ တံ ခါးကို ဟရုံလေးဖွင့်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်မိသည်။

အခန်းတွင်းက ခုတင်ဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ သေးသွယ်ချည်မျောသော ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ပန်းတော့ ထိုးမထား . . ။ လက်ကျန် ပန်းနှစ်ပွင့်ကို အသာကလေး သွားထိုးထားလိုက်ရုံပင် . . ။

ခွန်းသက ပြောင်လက်တောက်ပနေသော အခန်း ကြမ်းပြင်ကို ခြေရာမထင်အောင် ခြေဖျားထောက်၍ နင်းရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲက နှင်းဆီနီ နှစ်ပွင့် ကို ပန်းအိုးထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်ထိုးစိုက်ခဲ့ပြီး အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခွန်းသရေ . . မပြီးသေးဘူးလားဟေ့၊ အမြန်လုပ်နော်၊ တော်ကြာ အိမ်ရှင်တွေ ရောက်လာ တော့မှာ . . ”

“ပြီးပါပြီ အမေနန်း . . .”

အမေနန်းကို ပြန်အော်ပြောလိုက်ပြီး ခွန်းသက အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာပါသည်။

ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်တွေ ရောက်လာတော့မည်ဟု သတင်းကြားကတည်းက ခွန်းသ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့မိတာပင် . . ။ ကြီးမားခမ်းနားသည့် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှင်တွေ ဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာ ဒီအိမ်မှာနေဖို့ ရောက်လာတတ်သည်ဟု ဘကြီးမိုးက ပြောတော့ ခွန်းသက အံ့သြရသည်။ ခွန်းသတို့မှာဖြင့် နေစရာ တစ်နေရာလေးရဖို့ တော်တော် ခက်ခဲခဲ့ရသည် နေစရာရတော့လည်း ကိုယ့်နေရာလေး ကိုယ်ခုံမင်ကာ မခွာတမ်း ကုပ်ကပ်နေမိသည်။ အဖေ မှော်ထဲသွားကတည်းက နေစရာ ပျောက်ခဲ့သော

ခွန်းသကို ဘကြီးမိုးက ခေါ်ထားလို့သာ ကျောချ စရာ နေရာလေးတစ်ခု ရခဲ့တာပင်။ ကိုယ်ရသည့် အိပ်ရာနေရာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးကိုပဲ အမြဲသန့် ရှင်းအောင်ထားကာ ကျေနပ်နေရသည်။ တစ်နေကုန် အလုပ်တွေ ကျလုပ်ပေးပြီး ညရောက်လို့ ကိုယ့်အိပ်ရာလေးမှာ ကျောချလိုက်ရတာ လောက် အရသာရှိတာ မရှိတော့ချေ။

ဘကြီးမိုး လာခေါ်သဖြင့် ဒီခြံဝန်းကြီးထဲကို ခွန်းသ ရောက်လာစဉ်က အိမ်ကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရင်း အံ့ဩလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့ . . ။

“ဒါကြီးက ပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်ကြီးလားဟင် ဘဘကြီး”

ဟု မေးမိတော့ ဘကြီးမိုးက ရယ်၍ သူ့ခေါင်းကို ပုတ်ကာ . . .

“သူဌေးတွေပိုင်တဲ့ အိမ်ဆိုတာ ဒီလို ခမ်းခမ်းနားနားတွေ ချည်းပဲကွာ၊ ဘဘကြီးတို့လို လူမျိုးတွေကတော့ ဒီလိုခြံမျိုးတွေရဲ့ နောက်ဘက်က အိမ်ကလေးတွေမှာ နေပြီး ဒီလိုအိမ်ကြီးကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးထားရတာ ပေါ့ လူလေးရာ၊ ဒါမှ သူတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီခြံကြီးက နေချင့်စဖွယ် အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ကြားစမှာတော့ ဒီစကားကို မယုံနိုင်သလိုတောင် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်ဝယ်ထားပြီး လူမနေ သည့်ကိစ္စကို ကလေးဦးနှောက်ကလေးနဲ့ မီအောင် မတွေးနိုင်ခဲ့။ နောက်တော့မှ ဒီနား တစ်ဝိုက်က ခြံကြီးဝန်းကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးတော်တော်များများဟာ သူဌေးတွေ နွေရာသီမှာ အပန်းဖြေလာဖို့ ဝယ်ထားသည့် အိမ်တွေချည်းပဲဆိုတာ သိကာ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

ခွန်းသ ရောက်ခါစကဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကြီးရှေ့က မြက်ခင်းကျယ်ကြီးအလယ်မှာ ရပ်တန့်ကာ အိမ်ကြီးကို တမေ့တမော ငေးငေးကြည့်နေတတ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေမည့်သူ တွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေများပါလိမ့် ဟု စိတ်ဝင်စားကာ တွေ့ချင်မြင်ချင်လှပါသည်။

ခုတော့ ခွန်းသ မြင်ချင်လှသော အိမ်ကြီးရှင်တွေ ရောက်လာတော့မည်။
အိမ်ကြီးရင်က ခွန်းသတို့အရွယ်ကလေးဟု ဆိုသဖြင့် ပို၍ ပျော်မိသည်။ သူ့ဘာသာ
ဘယ်လောက် ကြီးကျယ် ကြီးကျယ် ကလေးဟာ ကလေးမို့
အကစားမက်မည်ထင်သည်။ ရွယ်တူချင်းဆိုတော့ ခွန်းသနဲ့ ကစားဖို့
အဖော်စပ်လာလေမလား။ ဒီခြံကြီးက ကျယ်လွန်းတာမို့ တူတူပုန်းတမ်း
ကစားရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမည်။ သို့သော် ထားသခင်က
သူဌေးမလေးဆိုတော့ ခွန်းသလို တောသား အစုတ်ပလုတ်လေးနဲ့
ကစားချင်ပျံ့မလားမသိ။

ခွန်းသသည် ထားသခင်အကြောင်းတွေးရင်း ပျော်သလို ကြောက်သလို
ဖြစ်လာလေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ခုလို ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့် ခြံကြီးကို
လူတွေရောက်လာရင်တော့ စိုစိုပြေပြေနှင့် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ခွန်းသက အတွေးနှင့် ပျော်ခါနေဆဲမှာ အမေနန်းရဲ့ ခေါ်သံကို
ကြားရလေသည်။

“ခွန်းသရေ... ထားသခင်တို့ ကားဝင်လာပြီဟေ့၊ လာဟဲ့ လာ...”

အပြင်ကို ပြေးထွက်ရင်း နင့်ကို ဆီးဟောက်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို ကြိုရင်
ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရို့ရို့ကျိုးကျိုးကြိုရတယ်ဟဲ့ . . ။

ခန်းသသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှာကပ်ကာ
ခေါင်းငုံ့ထားရသော်လည်း မျက်လွှာပင့် လှန်ကာ ထားသခင်ကို
ခိုးကြည့်နေမိပါသည်။ သူမရဲ့ အပြုအမူတွေက ထူးဆန်းလွန်းလို့ပင် . . ။

သူမက ခါးထောက်လျက် မျက်နှာကို မော့ချီကာ ခြံဝန်းထဲကို
လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေသည်။ မျက်နှာကို မော့ထားရသဖြင့် လည်ပင်လေးက
ဖျိုင်းလည်တံရှည်လေးလို ငေါင်းစင်းစင်း ဖြစ်နေ သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းစုကာ

မျက်ခုံးတွေကို ကြုံတ်ထားသည်။ ခါးနှစ်ဖက်ကိုထောက်ကာ ခြံထဲ က မြက်ခင်းတွေ၊ ပန်းအိုးတွေ၊ ပန်းခင်းတွေကို သေချာလိုက်လံ စစ်ဆေးနေတာကို ခွန်းသ၊ ဘာကြီးနှင့် အမေနန်းတို့က လက်နောက်ပစ်၍ တန်းစီခေါင်းငုံ့ရပ်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြရပါသည်။ သူမရဲ့ နောက်နား မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အစောင့်အရှောက်လိုလို ဘာလိုလို လိုက်ပါနေသည်။ လူကလေး လက်တောက်လောက်နဲ့ လူတွင်ကျယ် လုပ်နေပုံက ရယ်စရာကောင်းလှပါသည်။

“အဟိ. . ”

“ဟဲ့ . . . ”

အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် သူဌေးမပုံ ဖမ်းနေသော ထားသခင်ကို ခိုးကြည့်ရင်း ခွန်းသက ရယ်ချင်လာကာ ဟိခနဲရယ်တော့ အမေနန်းက ခွန်းသကို တံတောင်နဲ့ တွတ်လိုက် သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဟဲ့ ၊ ဟိုက ကြားသွားမှဖြင့်. . . ”

“မကြားလောက်ပါဘူး၊ အမေနန်းရဲ့. . . ၊ အဟီး . . . သူ့ပုံစံက ရယ်စရာ”

“ဟဲ့ . . နင့်မျက်နှာ ဘာပြီးစိစိဖြစ်နေရတာ လဲ၊ မျက်နှာကို တည်ထားစမ်း၊ ခဏ ခဏ ခိုးကြည့်မနေနဲ့လေ၊ ဟိုမှာ သူ့အတွေးက ဒီဘက်ကို ကြည့်နေပြီ”

မလှမ်းမကမ်း မြက်ခင်းအလယ်က ကြိမ်ဆက်တီ ခုံကြီးပေါ်မှာ ခြေချိပ်ထိုင်ရင်း မြေးမဖြစ် သူရဲ့ ပုံစံကို ခပ်ပြီးပြီး လှမ်းကြည့်ကျေနပ်နေသော ဒေါ်ထားခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်နန်း က ခွန်းသကို သတိပေးရသည်။

ခဏနေတော့မှ ထားသခင်က ပန်းခင်းတွေဘက်က ပြန်လှည့်လာကာ ခွန်းသတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေပါသည်။

ထို့နောက် သူမက ခွန်းသတို့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

“နှင်းဆီအိုးတွေကို ဒီနေ့ ဘယ်သူကိုင်သလဲ...”

“ငါကိုင်တယ်”

“ဟဲ့ ..”

ဒေါ်နန်းက ခွန်းသ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ချိန်မှာ ထားသခင်ရဲ့ အကြည့်စူးစူးက ခွန်းသ ဆီရောက်လာသည်။ ဒေါ်နန်းက ခွန်းသနားကပ်ကာ ...

“ကျွန်တော် ကိုင်ပါတယ် မမထားလို့ ပြောရတယ်ဟဲ့”

“ဟာ ..မမထား ခေါ်ရအောင် သူ့အသက်က ကျွန်တော့် အသက်ထက်ကြီးလို့လား၊ ဘာကြီးပြောတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရွယ်တူပဲဆို...”

“ဟဲ့ .. ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါဟဲ့ ၊ ငါခေါ်ခိုင်းသလိုသာ ခေါ်စမ်းပါ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ဘယ်လို ခေါ်မလဲ အမေနန်းရဲ့”

“ဪ... လူကလေးနယ်၊ ကောင်းကောင်းနေစမ်းပါကွယ်”

ဘကြီးမိုး ဝင်ပြောတော့မှ ခွန်းသငြိမ်သွားသည်။ ခွန်းသက တမင် အရွဲ့တိုက်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါ။ နားမလည်လို့ ပြန်မေးလိုက်မိတာပင်။

ထားသခင်က ခွန်းသရှေ့မှာ ရပ်ကာ ခွန်းသမျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့် လိုက်ရင်း...

“နင်က ဘယ်သူလဲ ...”

“ငါက ခွန်းသ ..”

“လူကလေး ..”

ဘဘကြီးက သတိပေးသလို လှမ်းခေါ်တော့မှ ခွန်းသက သတိရကာ

“ကျွန်တော့် နာမည် ခွန်းသပါ..”

“အေး...အဲဒီ လို စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်းပါ...”

အပေါ်စီးကနေ လူကြီးပုံဖမ်းကာ စကားပြောပုံက တော်တော်
မခံချင်စရာ ကောင်းပါသည်။

“နင်က ဘကြီးမိုးတို့ ဒေါ်နန်းတို့နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ငါ... အဲ... ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဦးလေးက ဘကြီးမိုးပါ။ ကျွန်တော်က
ဘကြီးမိုးရဲ့...”

“လူကလေးက ဘကြီးမိုးရဲ့ မြေးလေးပါကွယ် ခမျာ
အမေမရှိရှာတော့ဘူး၊ အဖေကလည်း မှော်ထဲသွားတော့ စောင့်ရှောက်မယ်သူ
မရှိတာနဲ့ ဘကြီးမိုးဆီမှာ ခေါ်ထားတာပါ”

ဘကြီးမိုး ဝင်ပြောတော့ ထားသခင်က
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ဘကြီးမိုး မြေးကို အပိုးကျိုးအောင်တော့
ဆုံးမထားပေါ့...”

“စိတ်ချပါကွယ်...”

ထားသခင်က ခွန်းသဘက်ကို ပြန်လှည့်လာရင်း..

“နှင်းဆီအိုးတွေကို နင် ကိုင်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား ခွန်းသ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ...”

“နင့်မျက်စိ ကန်းနေသလား...”

“ဘာ... အဲ... ဗျာ၊ မကန်းပါဘူး”

“မကန်းရင် နင့်မျက်စိက နှင်းဆီမပွင့်တဲ့ အိုးကို မမြင်ဘူးလား၊

ဟိုဘက်က ပန်းအိုး တစ် အိုးက အပွင့်မပွင့်တာ မြင်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ထုတ်မထားတာလဲ၊ ငါ လာရင် အပွင့်မရှိတဲ့ နှင်းဆီပင် မမြင်ချင်ဘူးလို့ ပြောထားတာ ဘကြီးမိုးက ပြန်ပြောမထားဘူးလား”

“ပြောထားပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဲဒီ ပန်းအိုးတွေက ဘကြီးမိုးလည်း ကိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘကြီးမိုးက မျက်စိသိပ်မကောင်း လို့ အဲဒီ တစ်ပင်ကို မျက်စိလျှမ်းပြီး မမြင်မိလို့ မပယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဘဘကြီးက ဟိုဘက်ကအိုးတွေကို ကိုင်တာလေ၊ ဒီဘက်က အိုးတွေက ကျွန်တော်ကိုင် တာ၊ အဲဒီ တစ်ပင် ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ဆို ပွင့်မယ့် အဖူးလေးတွေ တွေ့လို့ မဖယ်ဘဲ ထားထားလိုက်တာပါ”

ဘကြီးမိုးက ဝင်ကာကွယ်ပြောဆိုသော်လည်း ခွန်းသက အမှန်ကိုသာ ဝင်ပြောတာမို့ ဘကြီးမိုးက သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ဒီကလေးနဲ့ ထားသခင်နဲ့တော့ ခက်တော့မှာပါပဲဟု တွေး ကာ ရင်မောမိလို့ပင်။

“ဒီမှာခွန်းသ . . . ”

ထားသခင်က ခွန်းသရှေ့မှာ ရပ်လျက် ဆတ်ခနဲ ခါးထောက်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“မမထားက မနက်ဖြန်ပွင့်မယ့် ပန်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးကွယ် ဒီနေ့ပွင့်မယ့် ပန်းကိုပဲ မြင် ချင်တာ”

ခွန်းသက ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်နေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ များ မမထားတဲ့ . . ။

“အဲဒီ တော့ မင်း မဖယ်ဘဲထားတဲ့ ပန်းအိုးထဲက မနက်ဖြန်ပွင့်မယ့် ပန်းကို ဒီနေ့ပွင့်အောင် မင်းက တာဝန်ယူရမယ်၊ ကဲ . . . သွား၊ အဲဒီ အိုးကို ဒီနားယူလာခဲ့ . . ”

ထားသခင်က ပန်းအိုးတွေရှိရာဘက်သို့ ဟန်ပါပါ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခွန်းသက ပန်းအိုးတွေထားသည့်ဘက်ကို အပြေးအလွှားသွားကာ နှင်းဆီဖူးကလေးတွေသာပါသည့် ပန်းအိုးကို မရွေ့ယူလာပြီး ထားသခင်ရှေ့မှာ ချလိုက်သည်။

ထားသခင်က လက်ပိုက်လျက် ခေါင်းမော့ကာ ခွန်းသကို အပေါ်စီးဆန်ဆန် မျက်လုံးမှေး စင်း၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကဲ ...အဲဒီ အဖူးတွေကို အခုပွင့်အောင် လုပ်ပေးစမ်း”

ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြောလေသည်။

ခွန်းသသည် အမေနန်းပြောတဲ့ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲဟု တွေးလိုက်ရင်း ထားသခင်ကို ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် အမြင်ကတ်၍ သွားလေသည်။

မဖြစ်နိုင်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

ဘကြီးမိုးနှင့် အမေနန်းက ရင်ထိတ်သည့် အကြည့်လေးတွေဖြင့် ခွန်းသကို ကြည့်နေကြ သည်။ ကောင်မလေး နစ်ယောက်က ခွန်းသကိုပြုံးစိစိကြည့်နေသည်။ ထားသခင်ရဲ့အတွေးက ခွန်းသကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်မောနေသည်။ ထားသခင်က အားလုံးရှေ့မှာ ခွန်းသကို ရယ်စရာ လုပ်ပစ်ချင်နေသည်။ ခွန်းသက ဒီအတိုင်းတော့ အရှုံးမပေးလိုက်ချင်ပေ ...။

“ဟဲ့ ..မလုပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း

ရှိရုံသေသေပြောပြီးတောင်းပန်လိုက်လေ”

ဟင့်အင်း ။ ခွန်းသက အမေနန်းစကားကို ကြိတ်၍ ငြင်းလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို တော့ မတောင်းပန်နိုင်ပါဘူး။

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်”

“ဟဲ့”

“လူကလေး”

လူကြီးတွေတားနေတဲ့ကြားက ခွန်းသက ဇွတ်တိုးကာ...

“ကျွန်တော် တကယ်လုပ်ပေးမယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...လုပ်လေ၊ လုပ်နိုင်ရင်လုပ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ကြည့်စမ်းမယ်”

“အားလုံးတော့ ခဏတော့ မျက်စိမှိတ်ထားရမယ်၊ မျက်စိဖွင့်တာနဲ့
ပန်းပွင့် မြင်စေရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကဲ...အားလုံး
မျက်စိမှိတ်ထားပေးလိုက်ကြစမ်း ပါ”

ထားသခင်က မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သဖြင့် အားလုံးလည်း
မျက်စိမှိတ်ကြရသည်။

ခွန်းသသည် နှင်းဆီနီ များများပွင့်နေသော ပန်းအိုးဆီသို့ ပြေးသွားကာ
ပန်းတစ်ပွင့်ကို ချိုးယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်မှာစွပ်ထားသည့်
သားရေကွင်းကလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ပန်းပွင့်မရှိသည့် နှင်းဆီပင်ရဲ့ ရိုးတံနှင့်
ရူးလာသည့် နှင်းဆီပွင့်၏ ရိုးတံကို သားရေကွင်းဖြင့် လျင်မြန်စွာ
ပတ်ချည်လိုက်သည်။ ပြီးတာနှင့် နှင်းဆီပွင့်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်
ထားလိုက်ပြီး.

“ကဲ...မျက်စိဖွင့်လို့ ရပြီ..”

ဟု အော်လိုက်သည်။ အားလုံးမျက်စိဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် ခွန်းသက
ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို နှင်းဆီပင်ပေါ်မှာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရင်း...

“ဟပ်ချလောင်း ပွင့်စေ...ပွင့်စေ...”

“ဟပ်ချလောင်း ပွင့်စေ . . ပွင့်စေ . .”

ဟုဂါထာ ရွတ်သလို ရွတ်ဖတ်မန်းမှုတ်လိုက်ပြီးမှ ပန်းပွင့်ပေါ်က လက်ကို ဖယ်လိုက်လေ သည်။

ထားသခင်က ရှေ့တိုးလာကာ ပန်းပွင့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကြည့်စမ်း .. သားရေပင်နဲ့ ချည်ထားတယ်”

“ဝါး . . ဟား . . ဟား”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ခိ . ခိ . .”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က နှင်းဆီပွင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ထားသခင်က ပါးနှစ်ဖက် တွတ်တွတ်ရဲလျက် ဒေါသတကြီးဖြစ်လာကာ . .

“ဒါ . . နင် . . ငါ့ကို လှောင်တာလား . . ခွန်းသ”

“ဒီအပင်မှာ ဒီအပွင့် မြင်ချင်တယ်ဆိုလို့ မြင်ရအောင် လုပ်ပေးတာလေ၊ အခု မြင်ရပြီမဟုတ် လား”

“နင် . . နင် . . ဒါ . . ငါ့ကို တမင်ငေါ့တာ မဟုတ်လား”

“ငေါ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

“အေး .. တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ခွန်းသ . . .”

ထားသခင်သည် အနားက ရေတိုင်ငုတ်လေးဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ရေခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းသည့် ရေပိုက်အရှည်ရဲ့ထိပ်ဖျားက ရေတွေ အရှိန်ဖြင့် ပန်းထွက်လာတော့ ပိုက်ကို ဆွဲယူလာကာ ခွန်းသရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ကို ရေပိုက်ဖြင့် ထိုးလိုက် လေသည်။

“အား . . ဖရူး . . ဖူး”

ခွန်းသသည် ရေမွန်းကာ အသက်ရှူကြပ်လှသော်လည်း ထွက်မပြေးဘဲ အောင့်ခံနေသည်။ ဘာလို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ . . .ထားသခင်ရှေ့ကနေ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးမယ့်အစား ရေမွန်းပြီး သေသွားရင်တောင် အသေခံလိုက်မယ်ဟု တွေးရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်။ မျက်လုံးစုံ မှိတ်လျက် အသက်ရှူ အောင့်ကာ ပေရပ်နေလိုက်သည်။

“တော်. . .တော်ပါတော့ ထားသခင်ရယ်၊ ဒေါ်နန်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“လူကလေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွယ်”

“မြေးရေ . . .တော်တော့ဟေ့ ၊ တော်ကြာ အသက်ရှူရပ်ပြီး သေသွားမှ ငါ့မြေး တရားခံဖြစ် နေဦးမယ်”

ဒေါ်နန်းနှင့် ဘကြီးမိုးတောင်းပန်နေတာကို ဂရုမစိုက်သော ထားသခင်က ဒေါ်ထားခင်ကြီး လှမ်းပြောတော့မှ ရေပိုက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခွန်းသကို စိုက်ကြည့်ကာ တောက် တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးကလည်း ထိုင်ရာမှ ထလာကာ. . .

“မနန်းရေ. . .ငါရောက်တဲ့အကြောင်း ဟိုဘက်ခြံက နယ်လီတို့ကို သွားအကြောင်းကြားပေး စမ်းပါ၊ မနက်ဖြန်က စပြီး ဝိုင်းလို့ရပြီလို့။ ဒီနေ့တော့ ခရီးပမ်းလာလို့ နှပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ထားသခင် စားချင်တာရှိရင် မညှိလုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အသီးအနှံနဲ့ သားငါးဟင်းကို ညည်းက ဝယ် ပေးလိုက်၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာလည်း တောက်တိုမယ်ရ ကူလိုက်ဦး ၊ ညည်းရဲ့ တောချက်တွေကို တော့ ဝင်လက်စွမ်းမပြမိစေနဲ့ ထားသခင်က ညည်းလက်ရာကို နည်းနည်းမှ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟု လူစေတနာပျက်အောင်ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။

ဒေါ်ထားခင်ကြီးဝင်သွားတော့မှ ဘကြီးမိုးက ရေစိုနစ်နေသည့်
ခွန်းသကို လှမ်းဖက်လိုက် ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခေါင်းမာရတာ လဲ မြေးရယ်၊ သူတို့နဲ့ ယှဉ်ရင်
ကိုယ်က အရှုံးချည်းပဲကွယ်၊ သူဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ ဘကြီးမှာ ထားသားနဲ့
လူကလေးက နားမထောင်ဘူးကွယ် . . .”

ဟု ပြောဆိုညည်းညူရင်း ခွန်းသရဲ့ ခေါင်းကလေးကို ဆွဲကာ
သူ့ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားလိုက် သည်။

နှင်းဆီဆူးတွေ အစူးခံထားသော ရင်ဘတ်မှာတော့ ခုထိတစ်စစ်စစ်
စူးနေတုန်း . . . ။
